

Jób könyve

Tartalom

1.rész	8.rész	15.rész	22.rész	29.rész	36.rész
2.rész	9.rész	16.rész	23.rész	30.rész	37.rész
3.rész	10.rész	17.rész	24.rész	31.rész	38.rész
4.rész	11.rész	18.rész	25.rész	32.rész	39.rész
5.rész	12.rész	19.rész	26.rész	33.rész	40.rész
6.rész	13.rész	20.rész	27.rész	34.rész	41.rész
7.rész	14.rész	21.rész	28.rész	35.rész	42.rész

1.rész

1. Vala Úz földén egy ember, a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és bűn-gyűlölő.
2. Születék pedig néki hét fia és három leánya.
3. És vala az ő marhája: hétezer juh, háromezer teve és ötszáz igabarom és ötszáz szamar; cselédje is igen sok vala, és ez a férfiú nagyobb vala keletnek minden fiánál.
4. Eljártak vala pedig az ő fiai egymáshoz és vendégséget szerzének otthon, kiki a maga napján. Elküldtek és meghívták vala az ő három hugokat is, hogy együtt egyenek és igyanak velök.
5. Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak vala, elkülde értök Jób és megszentelé őket, és jóreggel felserkene és áldozik vala égőáldozattal mindnyájuk száma szerint; mert ezt mondja vala Jób: Hátha vétkeztek az én fiaim és gonoszt gondoltak az Isten ellen az ő szivökben! Így cselekedik vala Jób minden napon.
6. Lőn pedig egy napon, hogy eljövének az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljöve a Sátán is közöttök.
7. És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jössz? És felele a Sátán az Úrnak és monda: Körülkerültem és át meg át jártam a földet.
8. És monda az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jóbót? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő, és bünygyűlölő.
9. Felele pedig az Úrnak a Sátán, és monda: Avagy ok nélkül féli-é Jób az Istent?
10. Nem te vetted-é körül őt magát, házát és mindenét, a mije van? Keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e földön.
11. De bocsássad csak rá a te kezedet, verd meg mindazt, a mi az övé, avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged?!
12. Az Úr pedig monda a Sátánnak: Ímé, mindazt, a mije van, kezedbe adom; csak ő magára ne nyujtsd ki kezedet. És kiméne a Sátán az Úr elől.
13. Lőn pedig egy napon, hogy az ő fiai és leányai esznek és bort isznak vala az ő elsőszülött bátyjoknak házában.
14. És követ jöve Jóbhoz, és monda: Az ökrök szántanak, a szamarak pedig mellettök legelésznek vala.
15. De a Sabeusok rajtok ütének és elhajták azokat, a szolgálkat pedig fegyverrel ölék meg. Csak én

magam szaladék el, hogy hírt adjak néked.

16. Még szól vala ez, mikor jöve egy másik, és monda: Istennek tüze esék le az égből, és megégeté a juhokat és a szolgákat, és megemészté őket. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked.

17. Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A Káldeusok három csapatot alkotának és ráütének a tevékre, és elhajták azokat; a szolgákat pedig fegyverrel ölék meg, csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked.

18. Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A te fiaid és leányaid esznek és bort isznak vala az ő elsőszülött bátyjoknak házában;

19. És ímé nagy szél támadta a puszta felől, megrendíté a ház négy szegeletét, és rászakada az a gyermekekre és meghalának. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked.

20. Akkor felkele Jób, megszaggatá köntösét, megberetválá a fejét, és a földre esék és leborula.

21. És monda: Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda, vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!

22. Mindezekben nem vétkezék Jób, és Isten ellen semmi illetlent nem cselekedék.

2.rész

1. Lőn pedig, hogy egy napon eljövének az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljöve a Sátán is közöttök, hogy udvaroljon az Úr előtt.

2. És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Körülkerültem és át meg átjártam a földet.

3. Monda pedig az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jóbot? Bizony nincs a földön olyan, mint ő; feddhetetlen, igaz, istenfélő, búngyűlölő. Még erősen áll a ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt.

4. És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Bört bőrért; de mindent a mije van, odaad az ember az életéért.

5. Azért bocsásd ki csak a te kezedet, és verd meg őt csontjában és testében: avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged?

6. Monda pedig az Úr a Sátánnak: Ímé kezedbe van ő, csak életét kiméld.

7. És kiméne a Sátán az Úr elől, és megveré Jóbot undok fekélylyel talpától fogva a feje tetejéig.

8. És vőn egy cserepet, hogy azzal vakarja magát, és így ül vala a hamu közepett.

9. Monda pedig ő néki az ő felesége: Erősen állasz-é még mindig a te feddhetetlenségében? Átkozd meg az Istent, és halj meg!

10. Ő pedig monda néki: Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közül. Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennők-é el? Mindezekben sem vétkezék Jób az ő ajkaival.

11. Mikor pedig meghallá Jóbnak három barátja mind ezt a nyomorúságot, a mely esett vala rajta: eljöve mindenik az ő lakó helyéből: a témáni Elifáz, a sukhi Bildád és a naamai Czófár; és elvégezék, hogy együtt mennek be, hogy bánkódjanak vele és vigasztalják őt.

12. És a mint ráveték szemöket távolról, nem ismerék meg őt, és fenhargon zokognak vala; azután pedig megszaggatá kiki a maga köntösét, és port hintének fejökre ég felé.

13. És ülének vele hét napon és hét éjszakán a földön, és nem szóla egyetlen egy szót egyik sem, mert látják vala, hogy igen nagy az ő fájdalma.

3.rész

1. Ezután megnyitá Jób az ő száját, és megátkozá az ő napját.
2. És szóla Jób, és monda:
3. Veszsen el az a nap, a melyen születtem, és az az éjszaka, a melyen azt mondták: fiú fogantatott.
4. Az a nap legyen sötétség, ne törődjek azzal az Isten onnét felül, és világosság ne fényljék azon.
5. Tartsa azt fogva sötétség és a halál árnyéka; a felhő lakozzék rajta, nappali borulatok tegyék rettenetessé.
6. Az az éjszaka! Sűrű sötétség fogja be azt; ne soroztassék az az esztendőnek napjaihoz, ne számláltassék a hónapokhoz.
7. Az az éjszaka! Legyen az magtalan, ne legyen örvendezés azon.
8. Átkozzák meg azt, a kik a nappalt átkozzák, a kik bátrak felingerelni a leviathánt.
9. Sötétüljenek el az ő estvéjének csillagai; várja a világosságot, de az ne legyen, és ne lássa a hajnalnak pirját!
10. Mert nem zárta be az én anyám méhének ajtait, és nem rejtette el szemeim elől a nyomorúságot.
11. Mért is nem haltam meg fogantatásomkor; mért is ki nem multam, mihelyt megszülettem?
12. Mért vettek fel engem térdre, és mért az emlékre, hogy szopjam?!
13. Mert most feküdném és nyugodnám, aludnám és akkor nyugton pihenhetnék -
14. Királyokkal és az ország tanácsosaival, a kik magoknak kőhalmokat építenek.
15. Vagy fejedelmekkel, a kiknek aranyuk van, a kik ezüsttel töltik meg házaikat.
16. Vagy mért nem lettem olyan, mint az elásott, idétlen gyermek, mint a világosságot sem látott kisdedek?
17. Ott a gonoszok megszűnnek a fenyegetéstől, és ott megnyugosznak, a kiknek erejük ellankadt.
18. A foglyok ott mind megnyugosznak, nem hallják a szorongatónak szavát.
19. Kicsiny és nagy ott egyenlő, és a szolgál az ő urától szabad.
20. Mért is ad Isten a nyomorultnak világosságot, és életet a keseredett szívűeknek?
21. A kik a halált várják, de nem jön az, és szorgalmasabban keresik mint az elrejtett kincset.
22. A kik nagy örömmel örvendeznek, vigadnak, mikor megtalálják a koporsót.
23. A férfiúnak, a ki útvesztőbe jutott, és a kit az Isten bekerített köröskörül.
24. Mert kenyerem gyanánt van az én fohászkozásom, és sóhajtásaim ömölnek, mint habok.
25. Mert a mitől remegve remegtem, az jöve reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam.
26. Nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyomorúság támadt reám.

4.rész

1. És felele a témáni Elifáz, és monda:
2. Ha szólni próbálunk hozzád, zokon veszed-é? De hát ki bírná türtőztetni magát a beszédben?
3. Ímé sokakat oktattál, és a megfáradott kezeket megerősítetted;
4. A tántorgót a te beszédeid fentartották, és a reszkető térdeket megerősítetted;
5. Most, hogy rád jött a sor, zokon veszed; hogy téged ért a baj, elrettensz!
6. Nem bizodalmad-é a te istenfélelmed, s nem reménységed-é utaidnak becsületessége?
7. Emlékezzél, kérlek, ki az, a ki elveszett ártatlanul, és hol töröltettek el az igazak?
8. A mint én láttam, a kik hamisságot szántanak és gonoszságot vetnek, ugyanazt aratnak.
9. Az Istennek lehelletétől elvesznek, az ő haragjának szelétől elpusztulnak.
10. Az oroslán ordítása, a sakál üvöltése, és az oroslán-kölykök fogai megsemmisülnek.

11. Az agg oroszlán elvész, ha nincs martaléka, a nőstény oroszlán kölykei elszélednek.
12. Szó lopódzék hozzám, s valami nesz üt meg abból fületem.
13. Éjjeli látásokon való töprengések között, mikor mély álom fogja el az embereket.
14. Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszketteté minden csontomat.
15. Valami szellem suhant el előttem, s testemnek szőre felborzolódék.
16. Megállta, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély csend, és ilyen szót hallék:
17. Vajjon a halandó igaz-é Istennél: az ő teremője előtt tiszta-é az ember?
18. Ímé az ő szolgáliban sem bízhatik és az ő angyalaiban is talál hibát:
19. Mennyivel inkább a sárházak lakosaiban, a kiknek fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molynál?!
20. Reggeltől estig gyötrődnek, s a nélkül, hogy észrevennék, elvesznek örökre.
21. Ha kiszakíttatik belőlök sátoruk kötele, nem hálnak-é meg, és pedig bölcsesség nélkül?

5.rész

1. Kiálts csak! Van-é, a ki felelne néked? A szentek közül melyikhez fordulsz?
2. Mert a bolondot boszúság öli meg, az együgyűt pedig buzgóság veszti el.
3. Láttam, hogy egy bolond gyökerezni kezdett, de nagy hamar megátkozta szép hajlékát.
4. Fiai messze estek a szabadulástól: a kapuban megrontatnak, mert nincs, a ki kimentse őket.
5. A mit learatnak néki, az éhező eszi meg, a töviskerítésből is elviszi azt, kincseiket törvetők nyelik el.
6. Mert nem porból támad a veszedelem s nem földből sarjad a nyomorúság!
7. Hanem nyomorúságra születik az ember, a mint felfelé szállnak a parázs szikrái.
8. Azért én a Mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bíznom ügyemet.
9. A ki nagy, végére mehetetlen dolgokat művel, és csudákat, a miknek száma nincsen.
10. A ki esőt ad a földnek színére, és a mezőkre vizet bocsát.
11. Hogy az alázatosokat felmagasztalja, és a gyászolókat szabadulással vidámítsa.
12. A ki semmivé teszi a csalárdok gondolatait, hogy szándékukat kezeik véghez ne vihessék.
13. A ki megfogja a bölcseket az ő csalárdságukban, és a hamisak tanácsát hiábavalóvá teszi.
14. Nappal sötétségre bukkannak, és délben is tapogatva járnak, mint éjszaka.
15. A ki megszabadítja a fegyvertől, az ő szájoktól, és az erősnek kezéből a szegényt;
16. Hogy legyen reménysége a szegénynek, és a hamisság befogja az ő száját.
17. Ímé, boldog ember az, a kit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáld!
18. Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak.
19. Hat bajodból megszabadít, és a hetedikben sem illet a veszedelem téged.
20. Az éhínségben megment téged a haláltól, és a háborúban a fegyveres kezeiktől.
21. A nyelvek ostora elől rejtve leszel, és nem kell félned, hogy a pusztulás rád következik.
22. A pusztulást és drágaságot neveted, és a fenevadaktól sem félsz.
23. Mert a mezőn való kövekkel is frigyed lesz, és a mezei vad is békességben lesz veled.
24. Majd megtudod, hogy békességben lesz a te sátorod, s ha megvizsgálod a te hajlékodat, nem találsz benne hiányt.
25. Majd megtudod, hogy a te magod megsaporodik, és a te sarjadékod, mint a mezőn a fű.
26. Érett korban térsz a koporsóba, a mint a maga idején takarítatik be a learatott gabona.
27. Ímé ezt kutattuk mi ki, így van ez. Hallgass erre, jegyezd meg magadnak.

6.rész

1. Jób pedig felele, és monda:
2. Oh, ha az én bosszankodásomat mérlegre vetnék, és az én nyomorúságomat vele együtt tennék a fontba!
3. Bizony súlyosabb ez a tenger fövényénél; azért balgatagok az én szavaim.
4. Mert a Mindenható nyilai vannak én bennem, a melyeknek mérge emészti az én lelkeket, és az Istennek rettentései ostromolnak engem.
5. Ordít-é a vadszamar a zöld fűvön, avagy bögg-é az ökör az ő abrakja mellett?
6. Vajjon ízetlen, sóatlan étkeket eszik-é az ember; avagy kellemes íze van-é a tojásfehérnek?
7. Lelkem iszonyodik érinteni is; olyanok azok nékem, mint a megromlott kenyér!
8. Oh, ha az én kérésem teljesülne, és az Isten megadná, amit reményelek;
9. És tetszenék Istennek, hogy összetörjön engem, megoldaná kezét, hogy szétvagdaljon engem!
10. Még akkor lenne valami vigasztalásom; újjonganék a fájdalomban, a mely nem kimél, mert nem tagadtam meg a Szentnek beszédét.
11. Micsoda az én erőm, hogy várokozzam; mi az én végem, hogy türtőztessen magam?!
12. Kövek ereje-é az én erőm, avagy az én testem aczélból van-é?
13. Hát nincsen-é segítség számomra; avagy a szabadulás elfutott-é tőlem?!
14. A szerencsétlent barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a Mindenhatónak félelmét.
15. Atyámfiak hűtlenül elhagytak mint a patak, a mint túláradnak medrükön a patakok.
16. A melyek szennyesek a jégtől, a melyekben olvadt hó hömpölyög;
17. Mikor átmelegülnek, elapadnak, a hőség miatt fenéig száradnak.
18. Letérnek útjokról a vándorok; felmennek a sivatagba utánok és elvesznek.
19. Nézegetnek utánok Téma vándorai; Sébának utasai bennök reménykednek.
20. Megszégyenlik, hogy bíztak, közel mennek és elpirulnak.
21. Így lettetek ti most semmivé; látjátok a nyomort és féltek.
22. Hát mondtam-é: adjatok nékem valamit, és a ti jószágotokból ajándékozatok meg engem?
23. Szabadítsatok ki engem az ellenség kezéből, és a hatalmasok kezéből vegyetek ki engem?
24. Tanítsatok meg és én elnémulok, s a miben tévedek, értessétek meg velem.
25. Oh, mily hathatóság az igaz beszédek! De mit ostoroz a ti ostorozásotok?
26. Szavak ostorozására készültök-é? Hiszen a szélnek valók a kétségbeesettnek szavai!
27. Még az árvának is néki esnétek, és sírt ásnátok a ti barátotoknak is?!
28. Most hát tessék néktek rám tekintenetek, és szemetekbe csak nem hazudom?
29. Kezdjétek újra kérlek, ne legyen hamisság. Kezdjétek újra, az én igazságom még mindig áll.
30. Van-é az én nyelvemen hamisság, avagy az én ínyem nem veheti-é észre a nyomorúságot?

7.rész

1. Nem rabszolga élete van-é az embernek a földön, és az ő napjai nem olyanok-é, mint a béresnek napjai?
2. A mint a szolga kívánja az árnyékot, és a mint a béres reményli az ő bérét:
3. Úgy részesültem én keserves hónapokban, és nyomorúságnak éjszakái jutottak számomra.
4. Ha lefekszem, azt mondom: mikor kelek föl? de hosszú az estve, és betelek a hánykolódással reggeli szürkületig.
5. Testem férgelkel van fedve és a pornak piszokjával; bőröm összehúzódik és meggennyed.
6. Napjaim gyorsabbak voltak a vetélőnél, és most reménység nélkül tűnnek el.

7. Emlékezzél meg, hogy az én életem csak egy lehellet, és az én szemem nem lát többé jót.
8. Nem lát engem szem, a mely rám néz; te rám vetted szemed, de már nem vagyok!
9. A felhő eltűnik és elmegy, így a ki leszáll a sírba, nem jó fel többé.
10. Nem tér vissza többé az ő hajlékába, és az ő helye nem ismeri őt többé.
11. Én sem tartóztatom hát meg az én számat; szólok az én lelkemnek fájdalmában, és panaszkodom az én szívemnek keserűségében.
12. Tenger vagyok-é én, avagy czethal, hogy őrt állítasz ellenem?
13. Mikor azt gondolom, megvigasztal engem az én nyoszolyám, megkönnyebbíti panaszkodásomat az én ágyasházam:
14. Akkor álmokkal rettentesz meg engem és látásokkal háborítasz meg engem;
15. Úgy, hogy inkább választja lelkem a megfojtatást, inkább a halált, mint csontjaimat.
16. Utálom! Nem akarok örökké élni. Távozzál el tőlem, mert nyomorúság az én életem.
17. Micsoda az ember, hogy őt ily nagyra becsülöd, és hogy figyelmedet fordítod reá?
18. Meglátogatod őt minden reggel, és minden szempillantásban próbálsz őt.
19. Míglen nem fordítod el tőlem szemedet, nem távozol csak addig is tőlem, a míg nyálatat lenyelem?
20. Vétkeztem! Mit cselekedjem én néked, oh embereknek őrizője? Mért tettél ki céltáblául magadnak? Mért legyenek magamnak is terhére.
21. És mért nem bocsátod meg vétkeimet és nem törlöd el az én bűnömet? Hiszen immár a porban fekszem, és ha keresel engem, nem leszek.

8.rész

1. Akkor felele a sukhi Bildád, és monda:
2. Meddig szólasz még efféléket, és lesz a te szádnak beszéde sebes szél?
3. Elforgatja-é Isten az ítéletet, avagy a Mindenható elforgatja-é az igazságot?
4. Ha a te fiaid vétkeztek ellene, úgy az ő gonoszságuk miatt vetette el őket.
5. De ha te az Istent buzgón keresed, és a Mindenhatóhoz bocsánatért könyörögsz;
6. Ha tiszta és becsületes vagy, akkor legott felszerken éretted, és békességessé teszi a te igazságodnak hajlékát.
7. És ha előbbi állapotod szegényes volt, ez utáni állapotod boldog lesz nagyon.
8. Mert kérdezd meg csak az azelőtti nemzedéket, és készülj csak fel az ő atyáikról való tudakozódásra!
9. Mert mi csak tegnapiak vagyunk és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak árnyék e földön.
10. Nem tanítanak-é meg azok téged? Nem mondják-é meg néked, és nem beszélnek-é meg szívök szerint néked?!
11. Felnövekedik-é a káka mocsár nélkül, felnyúlik-é a sás víz nélkül?
12. Még gyenge korában, ha fel nem szakasztják is, minden fűnél elébb elszárad.
13. Ilyenek az ösvényeik mindazoknak, a kik Istenről elfeledkeznek, és a képmutatónak reménysége is elvész.
14. Mivel szétfoszol bizakodása, és bizodalma olyan lesz, mint a pókháló.
15. Házára támaszkodik, és nem áll meg; kapaszkodik belé, és nem marad meg.
16. Bő nedvességű ez a napfényen is, és ágazata túlnő a kertjén.
17. Gyökerei átfonódnak a kőhalmon; átfúródnak a szikla-rétegen.
18. Ámha kiirtják helyéről, megtagadja ez őt: Nem láttalak!
19. Ímé ez az ő pályájának öröme! És más hajt ki a porból.

20. Ímé az Isten nem veti meg az ártatlant, de a gonoszoknak sem ad előmenetelt.
21. Még betölti szívedet nevetéssel, és ajkaidat vigassággal.
22. Gyűlölködők szégyenbe öltöznek, és a gonoszok sátora megsemmisül.

9.rész

1. Felele pedig Jób, és monda:
2. Igaz, jól tudom, hogy így van; hogyan is lehetne igaz a halandó ember Istennél?
3. Ha perelni akarna ő velem, ezer közül egy sem felelhetne meg néki.
4. Bölcs szívű és hatalmas erejű: ki szegülhetne ellene, hogy épségben maradjon?
5. A ki hegyeket mozdít tova, hogy észre se veszik, és megfordítja őket haragjában.
6. A ki kirengeti helyéből a földet, úgy hogy oszlopai megrepedeznek.
7. A ki szól a napnak és az fel nem kél, és bepecsételi a csillagokat.
8. A ki egymaga feszítette ki az eget, és a tenger hullámain tapos.
9. A ki teremtette a gönczölszekeret, a kaszás csillagot és a fiastyúkot és a délnek titkos tárait.
10. A ki nagy dolgokat cselekszik megfoghatatlanul, és csudákat megszámlálhatatlanul.
11. Ímé, elvonul mellettem, de nem látom, átmegy előttem, de nem veszem észre.
12. Ímé, ha elragad valamit, ki akadályozza meg; ki mondhatja néki: Mit cselekszel?
13. Ha az Isten el nem fordítja az ő haragját, alatta meghajolnak Ráháb czinkosai is.
14. Hogyan felelhetnék hát én meg ő néki, és lelhetnék vele szemben szavakat?
15. A ki, ha szinte igazam volna, sem felelhetnék néki; kegyelemért könyörögnék ítélő birámhoz.
16. Ha segítségül hívnám és felelne is nékem, még sem hinném, hogy szavamot fülébe vevé;
17. A ki forgószelelben rohan meg engem, és ok nélkül megsokasítja sebeimet.
18. Nem hagyna még lélekzetet se vennem, hanem keserűséggel lakatna jól.
19. Ha erőre kerülne a dolog? Ímé, ő igen erős; és ha ítéletre? Ki tűzne ki én nékem napot?
20. Ha igaznak mondanám magamat, a szájam kárhozzatna engem; ha ártatlannak: bűnössé tenne engemet.
21. Ártatlan vagyok, nem törődöm lelkeimmel, utálom az életemet.
22. Mindegy ez! Azért azt mondom: elveszít ő ártatlant és gonoszt!
23. Ha ostorával hirtelen megöl, neveti a büntelenek megpróbáltatását.
24. A föld a gonosz kezébe adatik, a ki az ő biráinak arcát elfedezi. Nem így van? Kicsoda hát ő?
25. Napjaim gyorsabbak valának a kengyelfutónál: elfutának, nem láttak semmi jót.
26. Ellebbentek, mint a gyorsan járó hajók, miként zsákmányára csap a keselyű.
27. Ha azt mondom: Nosza elfelejtem panaszomat, felhagyok haragoskodással és vidám leszek:
28. Megborzadok az én mindenféle fájdalomtól; tudom, hogy nem találsz büntelenek engem.
29. Rossz ember vagyok én! Minek fárasztasz hát magamat hiába?
30. Ha hóvízzel mosakodom is meg, ha szappannal mosom is meg kezeimet:
31. Akkor is a posványba mártanál engem és az én ruháim is utálnának engem.
32. Mert nem ember ő, mint én, hogy néki megfelelhettek, és együtt pörbe állanánk.
33. Nincs is közöttünk igazlító, a ki kezét közbe vethesse kettőnk között!
34. Venné csak el rólam az ő veszsejét, és az ő rettentésével ne rettegtenne engem:
35. Akkor szólnék és nem félnék tőle: mert nem így vagyok én magammal!

10.rész

1. Lelkemből utálok az életemet, megeresztem felőle panaszomat; szólok az én lelkem keserűségében.
2. Azt mondom az Istennek: Ne kárhoztass engem; add tudtomra, miért perlesz velem?!
3. Jó-é az néked, hogy nyomorgatsz, hogy megútálod kezeden munkáját, és a gonoszok tanácsát támogatod?
4. Testi szemeid vannak-é néked, és úgy látsz-é te, a mint halandó lát?
5. Mint a halandónak napjai, olyanok-é a te napjaid, avagy a te éveid, mint az embernek napjai?
6. Hogy az én álnokságomról tudakozol, és az én vétkem után kutatsz.
7. Jól tudod te azt, hogy én nem vagyok gonosz, még sincs, a ki kezedből kiszabadítson!
8. Kezeid formáltak engem és készítének engem egészen köröskörül, és mégis megrontasz engem?!
9. Emlékezzél, kérlek, hogy mint valami agyagedényt, úgy készítettél engem, és ismét porrá tennél engem?
10. Nem úgy öntél-é engem, mint a tejet és mint a sajtot, megoltottál engem?
11. Bőrrel és hússal ruháztál fel engem, csontokkal és inakkal befedtetél engem.
12. Életet és kegyelmet szerzettél számomra, és a te gondviselésed őrizte az én lelkemet.
13. De ezeket elrejtetted a te szívedben, és tudom, hogy ezt tökélted el magadban:
14. Ha vétkezem, mindjárt észreveszed rajtam, és bűnöm alól nem mentesz föl engem.
15. Ha istentelen vagyok, jaj nékem; ha igaz vagyok, sem emelem föl fejemet, eltelve gyalázzattal, de tekints nyomorúságomra!
16. Ha pedig felemelkednék az, mint oroslán kergetnél engem, és ismét csudafájdalmakat bocsátanál reám.
17. Megújítanád a te bizonyosságodat ellenem, megöregbítenéd a te boszúállásodat rajtam; váltakozó és állandó sereg volna ellenem.
18. Miért is hoztál ki engem anyámnak méhéből? Vajha meghaltam volna, és szem nem látott volna engem!
19. Lettem volna, mintha nem is voltam volna; anyámnak méhéből sírba vittek volna!
20. Hiszen kevés napom van még; szünjék meg! Forduljon el tőlem, hadd viduljak fel egy kevésbé,
21. Mielőtt oda megyek, honnét nem térhetek vissza: a sötétségnek és a halál árnyékának földébe;
22. Az éjféli homálynak földébe, a mely olyan, mint a halál árnyékának sűrű setésége; hol nincs rend, és a világosság olyan, mint a sűrű setéség.

11.rész

1. Felele a Naamából való Czófár, és monda:
2. A sok beszédre ne legyen-é felelet? Avagy a csácsogó embernek legyen-é igaza?
3. Fecsegéseid elnémítják az embereket, és csúfolódsz is és ne legyen, a ki megszégyenítsen?!
4. Azt mondom: Értelmes az én beszédem, tiszta vagyok a te szemeid előtt.
5. De vajha szólalna meg maga az Isten, és nyitná meg ajkait te ellened!
6. És jelentené meg néked a bölcsességnek titkait, hogy kétszerte többet ér az az okoskodásnál, és tudnád meg, hogy az Isten még el is engedett néked a te bűneidből.
7. Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é?
8. Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg?
9. Hosszabb annak mértéke a földnél, és szélesebb a tengernél.
10. Ha megtapos, elzár és ítéletet tart: ki akadályozhatja meg?

11. Mert ő jól ismeri a csalárd embereket, látja az álnokságot, még ha nem figyelmez is arra!
12. És értelmessé teheti a bolond embert is, és emberré szülheti a vadszamár csikóját is.
13. Ha te a te szívedet felkészítenéd, és kezedet felé terjesztenéd;
14. Ha a hamisságot, a mely a te kezében van, távol tartanád magadtól, és nem lakoznék a te hajlékodon gonoszság;
15. Akkor a te arcodat fölemelhetnéd szégyen nélkül, erős lennél és nem félnél;
16. Sőt a nyomorúságról is elfelejtkeznél, és mint lefutott vizekről, úgy emlékeznél arról.
17. Ragyogóbban kelne időd a déli fénynél, és az éjféλι sötétség is olyan lenne, mint a kora reggel.
18. Akkor bíznaél, mert volna reménységed; és ha széttekintenél, biztonságban aludnál.
19. Ha lefeküdnél, senki föl nem rettentene, sőt sokan hizelegnének néked.
20. De a gonoszok szemei elepednek, menedékek eltűnik előlök, és reménységök: a lélek kilehellése!

12.rész

1. Felele erre Jób, és monda:
  2. Bizonyára ti magatok vagytok a nép, és veletek kihal a bölcsesség!
  3. Nékem is van annyi eszem, mint néktek, és nem vagyok alábbvaló nálatok, és ki ne tudna ilyenfélét?
  4. Kikaczagják a saját barátai azt, mint engem, a ki Istenhez kiált és meghallgatja őt. Kikaczagják az igazat, az ártatlant!
  5. A szerencsétlen megvetni való, gondolja, a ki boldog; ez vár azokra, a kiknek lábok roskadoz.
  6. A kóborlók sátrai csendesek és bátorságban vannak, a kik ingerlik az Istent, és a ki kezében hordja Istenét.
  7. Egyébiránt kérdezd meg csak a barmokat, majd megtanítanak, és az égnek madarait, azok megmondják néked.
  8. Avagy beszélj a földdel és az megtanít téged, a tengernek halai is elbeszélnek néked.
  9. Mindezek közül melyik nem tudja, hogy az Úrnak keze cselekszi ezt?
  10. A kinek kezében van minden élő állatnak élete, és minden egyes embernek a lelke.
  11. Nemde nem a fül próbálja-e meg a szót, és az íny kóstolja meg az ételt?
  12. A vén emberekben van-e a bölcsesség, és az értelem a hosszú életben-e?
  13. Ő nála van a bölcsesség és hatalom, övé a tanács és az értelem.
  14. Ímé, a mit leront, nem épül föl az; ha valakire rázárja az ajtót, nem nyílik föl az.
  15. Ímé, ha a vizeket elfogja, kiszáradnak; ha kibocsátja őket, felforgatják a földet.
  16. Ő nála van az erő és okosság; övé az eltévelyedett és a ki tévelygésre visz.
  17. A tanácsadókat fogságra viszi, és a birákat megbolondítja.
  18. A királyok bilincseit feloldja, és övet köt derekukra.
  19. A papokat fogságra viszi, és a hatalmasokat megbuktatja.
  20. Az ékesen szólótól eltávolítja a beszédet és a vénektől elveszi a tanácsot.
  21. Szégyent zúdít az előkelőkre, és a hatalmasok övét megtágítja.
  22. Feltárja a sötétségből a mélységes titkokat, és a halálnak árnyékát is világosságra hozza.
  23. Nemzeteket növel fel, azután elveszíti őket; nemzeteket terjeszt ki messzire, azután elűzi őket.
  24. Elveszi eszöket a föld népe vezetőinek, és úttalan pusztában bujdosztatja őket.
  25. És világtalan sötétben tapogatóznak, és tántorognak, mint a részeg.

13.rész

1. Ímé, mindezeket látta az én szemem, hallotta az én fülem és megértette.
2. A mint ti tudjátok, úgy tudom én is, és nem vagyok alábbvaló nálatok.
3. Azonban én a Mindenhatóval akarok szólni; Isten előtt kívánom védeni ügyemet.
4. Mert ti hazugságnak mesterei vagytok, és mindnyájan haszontalan orvosok.
5. Vajha legalább mélyen hallgatnátok, az még bölcseségekre lenne.
6. Halljátok meg, kérlek, az én feddőzésemet, és figyeljete az én számnak pörlekedéseire.
7. Az Isten kedvéért szóltok-é hamisságot, és ő érette szóltok-é csalárdságot?
8. Az ő személyére néztek-é, ha Isten mellett tusakodtok?
9. Jó lesz-é az, ha egészen kiismer benneteket, avagy megcsalhatjátok-é őt, a mint megcsalható az ember?
10. Keményen megbüntet, ha titkon vagytok is személyválogatók.
11. Az ő fensége nem rettent-é meg titeket, a tőle való félelem nem száll-é rátok?
12. A ti emlékezéseitek hamuba írott példabeszédek, a ti menedékváraitok sárvárak.
13. Hallgassatok, ne bántsatok: hadd szóljak én, akármilyen essék is rajtam.
14. Miért szagatnám fogaimmal testemet, és miért szorítanám markomba lelkemet?
15. Ímé, megöl engem! Nem reménylem; hiszen csak utaimat akarom védeni előtte!
16. Sőt az lesz nékem segítségül, hogy képmutató nem juthat elébe.
17. Hallgassatok meg figyelmetesen az én beszédemet, vegyétek füleitekbe az én mondásomat.
18. Ímé, előterjesztem ügyemet, tudom, hogy nékem lesz igazam.
19. Ki az, a ki perelhetne velem? Ha most hallgatnom kellene, úgy kimulnék.
20. Csak kettőt ne cselekedj velem, színed elől akkor nem rejtőzöm el.
21. Vedd le rólam kezedet, és a te rettentésed ne rettentessen engem.
22. Azután szólíts és én felelek, avagy én szólok hozzád és te válaszolj.
23. Mennyi bűnöm és vétkem van nékem? Gonoszságomat és vétkemem add tudtomra!
24. Mért rejtet el arcodat, és tartasz engemet ellenségedül?
25. A letépett falevelet rettegteted-é, és a száraz pozdorját üldözöd-é?
26. Hogy ily sok keserűséget szabtal reám, és az én ifjúságomnak vétkéket örököltetted velem?!
27. Hogy békóba teszed lábaimat, vigyázol minden én utamra, és vizsgálod lábomnak nyomait?
28. Az pedig elsenyved, mint a redves fa, mint ruha, a melyet moly emészt.

14.rész

1. Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő.
2. Mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék és nem állandó.
3. Még az ilyen ellen is felnyitod-é szemeidet, tennen magaddal törvénybe állítasz-é engem?
4. Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.
5. Nincsenek-é meghatározva napjai? Az ő hónapjainak számát te tudod; határt vetettél néki, a melyet nem hághat át.
6. Fordulj el azért tőle, hogy nyugalma legyen, hogy legyen napjában annyi öröme, mint egy béresnek.
7. Mert a fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai el nem fogynak.
8. Még ha megaggodik is a földben a gyökere, és ha elhal is a porban törzsöke:
9. A víznek illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete.
10. De ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kimúlik, hol van ő?

11. Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad:
12. Úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egek elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek föl az ő álmukból.
13. Vajha engem a holtak országában tartaná; rejtegetnél engemet addig, a míg elmúlik a te haragod; határt vetnél nékem, azután megemlékeznél rólam!
14. Ha meghal az ember, vajjon feltámad-é? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglen elkövetkeznék az én elváltozásom.
15. Szólítanál és én felelnék néked, kívánkoznál a te kezdednek alkotása után.
16. De most számlálgatod az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkeimet!
17. Gonoszságom egy csomóba van lepecsételve, és hozzáadod bűneimhez.
18. Még a hegy is szétomlik, ha eldől; a szikla is elmozdul helyéről;
19. A köveket lekoptatja a víz, a földet elsodorja annak árja: az ember reménységét is úgy teszed semmivé.
20. Hatalmaskodol rajta szüntelen és ő elmegy; megváltoztatván az arcát, úgy bocsátod el őt.
21. Ha tisztesség éri is fiait, nem tudja; ha megszégyenülnek, nem törődik velök.
22. Csak őmagáért fáj még a teste, és a lelke is őmagáért kesereg.

15.rész

1. Majd felele a Témánból való Elifáz és monda:
2. Vajjon a bölcs felelhet-e ilyen szeles tudománnyal, és megtöltheti-e a hasát keleti széllel?
3. Vetekedvén oly beszéddel, a mely nem használ, és oly szavakkal, a melyekkel semmit sem segít.
4. Te már semmivé akarod tenni az Isten félelmét is; és megkevesbited az Isten előtt való buzgólkodást is!
5. Mert gonoszságod oktatja a te szádat, és a csalárdok nyelvét választottad.
6. A te szád kárhoztat téged, nem én, és a te ajakaid bizonyítanak ellened.
7. Te születted-e az első embernek; elébb formáltattál-e, mint a halmok?
8. Az Isten tanácsában hallgatóztál-e, és a bölcseséget magadhoz ragadtad-e?
9. Mit tudsz te, a mit mi nem tudunk, és mit értesz olyat, a mi nálunk nem volna meg?
10. Ősz is, agg is van közöttünk, jóval idősebb a te atyádnál.
11. Csekélységek-e előtted Istennek vigasztalásai, és a beszéd, a mely szeliden bánt veled?
12. Merre ragadt téged a szíved, és merre pillantottak a te szemeid?
13. Hogy Isten ellen fordítod a te haragodot, és ilyen szavakat eresztasz ki a szádon?
14. Micsoda a halandó, hogy tiszta lehetne, és hogy igaz volna, a ki asszonytól születik?
15. Ímé, még az ő szenteiben sem bízok, az egek sem tiszták az ő szemében:
16. Mennyivel kevésbé az útalatos és a megromlott ember, a ki úgy nyeli a hamisságot, mint a vizet?!
17. Elmondom néked, hallgass rám, és a mint láttam, úgy beszélem el;
18. A mit a bölcsök is hirdettek, és nem titkoltak el, mint atyáiktól valót;
19. A kiknek egyedül adatott vala a föld, és közöttük idegen nem megy vala.
20. Az istentelen kínozza önmagát egész életében, és az erőszakoskodó előtt is rejtve van az ő esztendeinek száma.
21. A félelem hangja cseng az ő füleiben; a békesség idején tör rá a pusztító!
22. Nem hiszi, hogy kijut a sötétségből, mert kard hegyére van ő kiszemelve.
23. Kenyér után futkos, hogy hol volna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja.
24. Háborgatják őt a nyomorúság és rettegés; leverik őt, mint valami háborúra felkészült király.

25. Mert az Isten ellen nyujtotta ki kezét, és erősködött a Mindenható ellen;
26. Kinyujtott nyakkal rohant ellene, domború pajzsainak fellege alatt.
27. Mivel befedezte az arcát kövérséggel, és hájat borított tomporára;
28. És lakozott elrombolt városokban; lakatlan házakban, a melyek dúlőfélben vannak;
29. Meg nem gazdagodik, vagyona meg nem marad, jószága nem lepi el a földet.
30. Nem menekül meg a setétségtől, sarjadékát láng perzseli el, és szájának lehelletétől pusztul el.
31. Ne higgyen a hívságnak, a ki megcsalatott, mert hívság léssen annak jutalma.
32. Nem idejében telik el élete, és az ága ki nem virágzik.
33. Lehullatja, mint a szőlővessző az ő egresét, elhányja, mint az olajfa az ő virágát.
34. Mert a képmutató házanépe meddő, és tűz emészti meg az ajándékból való sátrakat.
35. Nyomorúságot fogan, álnokságot szül, és az ő méhök csalárdságot érlel.

16.rész

1. Felele pedig Jób, és monda:
2. Efféle dolgokat sokat hallottam. Nyomorult vigasztalók vagytok ti mindnyájan!
3. Vége lesz-é már a szeles beszédeknek, avagy mi ingerel téged, hogy így felelsz?
4. Én is szólhatnék úgy mint ti, csak volna a ti lelketek az én lelkem helyén! Szavakat fonhatnék össze ellenetek; csóválhatnám miattatok a fejemet;
5. Erősíthetnélek titeket csak a szájjammal és ajakim mozgása kevesbítené fájdalmatokat.
6. Ha szólnék is, nem kevesbbednék a keserúségem; ha vesztegtek is: micsoda távozik el tőlem?
7. Most pedig már fáraszt engemet. Elpusztítád egész házam népét.
8. Hogy összenyomtál engem, ez bizonyosság lett; felkelt ellenem az én ösztövérségem is, szemtől-szembe bizonyít ellenem.
9. Haragja széttépett és üldöz engem. Fogait csikorgatta rám, ellenségemként villogtatja felém tekintetét.
10. Feltátották ellenem szájokat, gyalázatosan arczul csapdostak engem, összecsődültek ellenem.
11. Adott engem az Isten az álnoknak, és a gonoszok kezébe ejte engemet.
12. Csendességben valék, de szétszaggata engem; nyakszirten ragadott és szétszúzott engem, czéltáblává tűzött ki magának.
13. Körülvettek az ő íjásza; veséimet meghasítja és nem kimél; epémet a földre kiontja.
14. Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős.
15. Zsák-ruhát varrék az én fekélyes bőrömre, és a porba fúrtam be az én szarvamat.
16. Orczám a sírástól kivörösödött, szempilláimra a halál árnyéka szállt;
17. Noha erőszakosság nem tapad kezemhez, és az én imádságom tiszta.
18. Oh föld, az én véretem el ne takard, és ne legyen hely az én kiáltásom számára!
19. Még most is ímé az égben van az én bizonyságom, és az én tanuim a magasságban!
20. Csúfolóim a saját barátaim, azért az Istenhez sír fel az én szemem,
21. Hogy ítélje meg az embernek Istennel, és az ember fiának az ő felebarátjával való dolgát.
22. Mert a kiszabott esztendőök letelnek, és én útra kelek és nem térek vissza.
23. Lelkem meghanyatlott, napjaim elfogynak, vár rám a sír.

17.rész

1. Még mindig csúfot űznek belőlem! Szemem az ő patvarkodásuk között virraszt.
2. Kezest magadnál rendelj, kérlek, nékem; különben ki csap velem kezet?
3. Minthogy az ő szívöket elzártad az értelem elől, azért nem is magasztalhatod fel őket.
4. A ki prédává juttatja barátait, annak fiainak szemei elfogyatkoznak.
5. Példabeszéddé tőn engem a népek előtt, és ijesztővé lettem előttök.
6. A bosszúság miatt szemem elhomályosodik, és minden tagom olyan, mint az árnyék.
7. Elálmélkodnak ezen a becsületesek, és az ártatlan a képmutató ellen támad.
8. Ám az igaz kitart az ő útján, és a tiszta kezű ember még erősebbé lesz.
9. Nosza hát, térjetelek ide mindnyájan; jőjjetek, kérlek, úgy sem találok bölcslet köztetek.
10. Napjaim elmulának, szívemnek kincsei: terveim meghiusulának.
11. Az éjszakát nappallá változtatják, és a világosság csakhamar sötétséggé lesz.
12. Ha reménykedem is, a sír már az én házam, a sötétségben vettem az én ágyamat.
13. A sírnak mondom: Te vagy az én atyám; a férgeknek pedig: Ti vagytok az én anyám és néném.
14. Hol tehát az én reménységem, ki törődik az én reménységemmel?
15. Leszáll az majd a sír üregébe, velem együtt nyugoszik a porban.

18.rész

1. Felele pedig a sukhi Bildád, és monda:
2. Mikor akartok a beszédnek véget vetni? Értsétek meg a dolgot, azután szóljunk.
3. Miért állíttatunk barmoknak, és miért vagyunk tisztátalanok a ti szemeitekben?
4. Te éretted, a ki szaggatja lelkét haragjában, vajjon elhagyattatik-é a föld, és felszakasztatik-é a kőszikla helyéről?
5. Sőt inkább a gonoszok világa kialuszik, és nem fénylik az ő tűzőknek szikrája.
6. A világosság elsötétedik az ő sátorában, szövéténe kialszik felette.
7. Erős léptei aprókká lesznek, saját tanácsa rontja meg őt.
8. Mert lábaival hálóba bonyolódik, és ó-verem felett jár.
9. A sarka törbe akad, és kelepceze fogja meg őt.
10. Hurok rejtetett el a földbe ellene, és zsineg az ő szokott ösvényén.
11. Mindenfelől félelmek rettentik őt, és üldözik őt léptennyomon.
12. Éhség emészti fel az ő erejét, és nyomorúság leselkedik oldala mellett.
13. Megemészti testének izmait, megemészti izmait a halál zsenyéje.
14. Eltűnik sátorából az ő bátorsága, és a félelmek királyához folyamodik ő.
15. Az lakik sátorában, a ki nem az övé, és hajlékára kénkövet szórnak.
16. Alant elszáradnak gyökerei, és felülről levágnak az ága.
17. Emlékezete elvész a földről, még az utczákon sem marad fel a neve.
18. A világosságról a sötétségbe taszítják, a föld kerekességéről elüldözik őt.
19. Sem fia, sem unokája nem lesz az ő népében, és semmi maradéka az ő tanyáján.
20. Az ő pusztulásától megborzadnak, a kik következnek és rettegés fogja el a most élő embereket.
21. Ilyenek az álnok embernek hajlékai, és ilyen annak lakóhelye, a ki nem tiszteli Istent.

19.rész

1. Felele pedig Jób, és monda:

2. Meddig búsítjátok még a lelkemet, és kínoztok engem beszéddel?
3. Tízszer is meggyaláztatok már engem; nem pirultok, hogy így erősködtek ellenem?
4. Még ha csakugyan tévedtem is, tévedésem énmagamra hárul.
5. Avagy csakugyan pöffeszkedni akartok ellenem, és feddődni az én gyalázatom felett?
6. Tudjátok meg hát, hogy Isten alázott meg engem, és az ő hálójával ő vett engem körül.
7. Ímé, kiáltozom az erőszak miatt, de meg nem hallgattatom, segélyért kiáltok, de nincsen igazság.
8. Utamat úgy elgátolta, hogy nem mehetek át rajta, és az én ösvényemre sötétséget vetett.
9. Tisztességemből kivetkőztetett, és fejemennek koronáját elvevé.
10. Megronta köröskörül, hogy elveszszek, és reménységemet, mint a fát, letördelé.
11. Felgerjesztette haragját ellenem, és úgy bánt velem, mint ellenségeivel.
12. Seregei együtt jövének be és utat csinálnak ellenem, és az én sátorom mellett táboroznak.
13. Atyámfiait távol úzé mellőlem, barátaim egészen elidegenedtek tőlem.
14. Rokonaim visszahúzódtak, ismerőseim pedig elfelejtkeznek rólam.
15. Házam zsellérei és szolgálóim idegennek tartanak engem, jövevény lettem előttük.
16. Ha a szolgálmat kiáltom, nem felel, még ha könyörgök is néki.
17. Lehelletem idegenné lett házastársam előtt, s könyörgésem az én ágyékom magzatai előtt.
18. Még a kisdetek is megvetnek engem, ha fölkelek, ellenem szólnak nékem.
19. Megúttált minden meghitt emberem; a kiket szerettem, azok is ellenem fordultak.
20. Bőrömhöz és húsomhoz ragadt az én csontom, csak fogam húzával menekültem meg.
21. Könyörüljete rajtam, könyörüljete rajtam, oh ti barátaim, mert az Isten keze érintett engem!
22. Miért üldöztök engem úgy, mint az Isten, és mért nem elégesztek meg a testemmel?
23. Oh, vajha az én beszédeim leirattatnának, oh, vajha könyvbe feljegyeztetnének!
24. Vasvesszővel és ónnal örökre kősziklába metszetnének!
25. Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.
26. És miután ezt a bőrömet megrágnak, testem nélkül látom meg az Istent.
27. A kit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más. Az én veséim megemésztettek én bennem;
28. Mert ezt mondjátok: Hogyan fogjuk őt üldözni! látva, hogy a dolog gyökere én bennem rejlik.
29. Féltetek a fegyvertől, mert a fegyver a bűnök miatt való büntetés, hogy megtudjátok, hogy van ítélet!

20.rész

1. Felele pedig a Naamából való Czófár, és monda:

2. Mindamellett az én gondolataim feleletre kényszerítenek engem, és e miatt nagy az izgatottság bennem.
3. Hallom gyalázatos dorgáltatásomat, de az én értelmes lelkem megfelel majd értem.
4. Tudod-é azt, hogy eleitől fogva, mióta az embert e földre helyeztette,
5. Az istentelenek vígassága rövid ideig tartó, és a képmutató öröme egy szempillantásig való?
6. Ha szinte az égig érne is az ő magassága, és a felleget érné is a fejével:
7. Mint az emésztete, úgy vész el örökre, és a kik látták, azt mondják: Hol van ő?
8. Mint az álom, úgy elrepül és nem találják őt; eltűnik, mint az éjjeli látomás.
9. A szem, a mely rá ragyogott, nem látja többé, és az ő helye sem törődik már vele.

10. Fiai a szegények kedvében járnak, és kezei visszaadják az ő rablott vagyonát.
11. Csontjai, ha megtelnek is ifjú erővel, de vele együtt roskad az a porba.
12. Ha édes az ő szájában a gonoszság, és elrejtí az ő nyelve alá;
13. És kedvez annak és ki nem veti azt, hanem ott tartogatja ínyei között:
14. Az ő étke elváltozik az ő gyomrában, vipera mérgévé lesz a belében.
15. Gazdagságot nyelt el, de kihányja azt, az ő hasából kiúzi azt az Isten.
16. A viperának mérgét szopta és a siklónak fulánkja öli meg őt,
17. Hogy ne lássa a folyóvizeket, a tejjel és mézzel folyó patakokat.
18. A mit másoktól szerzett, vissza kell adnia, nem nyelheti el, ép így az ő cserébe kapott vagyonát is, hogy ne örvendezhessen annak.
19. Mert megrontotta és ott hagyta a szegényeket, házat rabolt, de nem építi meg azt.
20. Mivel gyomra nem tudott betelni, nem is mentheti meg semmi drágaságát.
21. Az ő falánksága elől semmi sem maradt meg, azért nem lesz tartós az ő jóléte.
22. Mikor teljes az ő bősége, akkor is szükségét lát, és mindenféle nyomorúság támad reá.
23. Mikor meg akarja tölteni a hasát, reá bocsátja haragjának tüzét, és azt önti rá étele gyanánt.
24. Mikor vasból csinált fegyver elől fut, aczélból csinált íj veri át.
25. Kihúzza és az kijön a testéből és kivillan az epéjéből; rettegés támad felette.
26. Mindenféle titkos sötétség van az ő vagyonán; fúvás nélkül való tűz emészti meg őt; elpusztíttatik az is, a mi sátrában megmaradt.
27. Megjelentik álnokságát az egek, és a föld ellene támad.
28. Házának jövedelme eltűnik, szétfoly az az ő haragjának napján.
29. Ez a gonosz ember fizetése Istentől, és az ő beszédének jutalma a Mindenhatótól.

21.rész

1. Felele pedig Jób, és monda:
2. Jól hallgassátok meg az én beszédemet, és legyen ez a ti vigasztalástok helyett.
3. Szenvedjete el engem, a míg szólok, azután gúnyoljátok ki beszédemet.
4. Avagy én embernek panaszolkodom-é? Miért ne volna hát keserű a lelkem?
5. Tekintsetek reám és álmélgodjatok el, és tegyétek kezeteke szátokra.
6. Ha visszaemlékezem, mindjárt felháborodom, és reszketés fogja el testemet.
7. Mi az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak?
8. Az ő magvok előttök nő fel ő velök, és az ő sarjadékuk szemeik előtt.
9. Házok békességes a félelemtől, és az Isten vesszeje nincsen ő rajtok.
10. Bikája folyat és nem terméketlen, tehene megellik és el nem vetél.
11. Kieresztik, mint nyájat, kisdedeiket, és ugrándoznak az ő magzataik.
12. Dobot és hárfát ragadnak, és örvendeznek a síp zengésének.
13. Jólétben töltik el napjaikat, és egy pillanat alatt szállnak alá a sírba;
14. Noha azt mondják Istennek: Távozzál el tőlünk, mert a te utaidnak tudásában nem gyönyörködünk!
15. Micsoda a Mindenható, hogy tiszteljük őt, és mit nyerünk vele, ha esedezünk előtte?
16. Mindazáltal az ő javok nincsen hatalmukban, azért a gonoszok tanácsa távol legyen tőlem!
17. Hányszor aluszik el a gonoszok szövétneke, és jó rájuk az ő veszedelmök! Hányszor osztogatja részöket haragjában.
18. Olyanok lesznek, mint a pozdorja a szél előtt, és mint a polyva, a melyet forgószél ragad el.
19. Isten az ő fiai számára tartja fenn annak büntetését. Megfizet néki, hogy megérzi majd.

20. Maga látja meg a maga veszedelmét, és a Mindenható haragjából iszik.
21. Mert mi gondja van néki házanépére halála után, ha az ő hónapjainak száma letelt?!
22. Ki taníthatja Istent bölcseségre, hisz ő ítéli meg a magasságban levőket is!
23. Ez meghal az ő teljes boldogságában, egészen megelégedetten és nyugodtan;
24. Fejődényei tejjel vannak tele, csontjainak velője nedvességtől árad.
25. Amaz elkeseredett lélekkel hal meg, mert nem élhetett a jóval.
26. Együtt feküsznek a porban, és féreg lepi őket.
27. Ímé, jól tudom a ti gondolatitokat és a hamisságokat, a melyekkel méltatlankodtok ellenem;
28. Mert ezt mondjátok: Hol van ama főembernek háza, hol van a gonoszok lakozásának sátora?
29. Avagy nem kérdeztétek-é meg azokat, a kik sokat utaznak és jeleiket nem ismeritek-é?
30. Bizony a veszedelemnek napján elrejtetik a gonosz, a haragnak napján kiszabadul.
31. Kicsoda veti szemére az ő útját, és a mit cselekedett, kicsoda fizet meg néki azért?
32. Még ha a sírba vitetik is ki, a sírdomb felett is él.
33. Édesek lesznek néki a sírnak hantjai, és maga után vonsz minden embert, a mint számtalanok mentek el előtte.
34. Hogyan vigasztalátok hát engem hiábavalósággal? Felelésetek igazságtalanság marad.

22.rész

1. Felele pedig a Témánból való Elifáz, és monda:
2. Az Istennek használ-é az ember? Sőt önmagának használ az okos!
3. Gyönyörűségére van-é az a Mindenhatónak, ha te igaz vagy; avagy nyereség-é, hogy feddhetetlenül jársz?
4. A te isteni félelmedért fedd-é téged, és azért perel-é veled?
5. Avagy nem sok-é a te gonoszságod, és nem véghetetlen-é a te hamisságod?
6. Hiszen zálogot vettél a te atyádfiától méltatlanul, és a szegényeket mezítelenekké tetted.
7. Az eltikkadtnak vizet sem adtál inni, és az éhezőtől megtagadtad a kenyeret.
8. A ki hatalmas volt, azé vala az ország, és a ki nagytekintélyű volt, az lakik vala rajta.
9. Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, és az árváknak karjai eltörttek.
10. Azért vett körül téged a veszedelem, és rettegtet téged hirtelen való rettegés;
11. Avagy a setétség, hogy ne láthass, és a vizek árja, a mely elborít!
12. Hát nem olyan magas-é Isten, mint az egek? És lásd, a csillagok is ott fent mily igen magasak!
13. És mégis azt mondod: Mit tud az Isten; megítélheti-é, a mi a homály mögött van?
14. Sűrű felhők leplezik el őt és nem lát, és az ég körületén jár.
15. Az ősvilág ösvényét követed-é, a melyen az álnok emberek jártak;
16. A kik időnap előtt ragadtattak el, és alapjokat elmosta a víz?!
17. A kik azt mondják vala Istennek: Távozzál el tőlünk! És mit cselekedék velök a Mindenható?
18. Ő pedig megtöltötte házaikat jóval. De az istentelenek tanácsa távol legyen tőlem.
19. Látják ezt az igazak és örülnek rajta, az ártatlan pedig csúfolja őket:
20. Valósággal kigyomláztatott a mi ellenségünk, és az ő maradékjokat tűz emészti meg!
21. Bíz csak azért magadat ő reá és légy békességben: ezekből jó származik reád.
22. Végy csak oktatást az ő szájából, és véd szívedbe az ő beszédeit!
23. Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, megépíttetel, és az álnokságot távol űzöd a te sátorodtól.
24. Vesd a porba a nemes érczet, és a patakok kavicsába az ofiri aranyat:
25. És akkor a Mindenható lesz a te nemes érczed és a te ragyogó ezüstöd.
26. Bizony akkor a Mindenhatóban gyönyörködöl, és a te arcodat Istenhez emeled.

27. Hozzá könyörögsz és meghallgat téged, és lefizeted fogadásaidat.
28. Mihelyt valamit elgondolsz, sikerül az néked, és a te utaidon világosság fénylik.
29. Hogyha megaláznak, felmagasztalásnak mondod azt, és ő az alázatost megtartja.
30. Megszabadítja a nem ártatlant is, és pedig a te kezeidnek tisztaságáért szabadul meg az.

23.rész

1. Felele pedig Jób, és monda:

2. Még most is keserű az én beszédem; súlyosabb rajtam a csapás, ha panaszkodom.
3. Oh ha tudnám, hogy megtalálom őt, elmennék szinte az ő székéig.
4. Elébe terjeszteném ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel.
5. Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nékem; hadd érteném meg, mit szólana hozzám.
6. Vajjon erejének nagy volta szerint perelne-é velem? Nem; csak figyelmezne reám!
7. Ott egy igaz perelne ő velem; azért megszabadulhatnék birámtól örökre!
8. Ámde kelet felé megyek és nincsen ő, nyugot felé és nem veszem őt észre.
9. Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom; jobb kéz felől rejtőzködik és nem láthatom.
10. De ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany.
11. Lábam az ő nyomdokát követte; utát megőriztem és nem hajoltam el.
12. Az ő ajakinak parancsolatától sem tértem el; szájának beszédeit többre becsültem, mint életem táplálékát.
13. Ő azonban megmarad egy mellett. Kicsoda téríthetné el őt? És a mit megkiván lelke, azt meg is teszi.
14. Bizony végbe viszi, a mi felőlem elrendeltetett, és ilyen még sok van ő nála.
15. Azért rettegek az ő színe előtt, és ha csak rá gondolok is, félek tőle.
16. Mert Isten félemlítette meg az én szívemet, a Mindenható rettentett meg engem.
17. Miért is nem pusztultam el e sötétség előtt, vagy miért nem takarta el előlem e homályt?!

24.rész

1. Miért is nem titkolja el a Mindenható az ő büntetésének idejét, és miért is nem látják meg az őt ismerők az ő ítéletének napjait?!
2. A határokat odább tolják, a nyáját elrabolják és legeltetik.
3. Az árvák szamarát elhajtják, és az özvegynek ökrét zálogba viszik.
4. Lelölik az útról a szegényeket, és a föld nyomorultjai együtt lappanganak.
5. Ímé, mint a vad szamarak a sivatagban, úgy mennek ki munkájukra élelmet keresni; a pusztá ad nekik kenyeret fiaik számára.
6. A mezőn a más vetését aratják, és a gonosznak szőlőjét szedik.
7. Meztelenül hálnak, testi ruha nélkül, még a hidegben sincs takarójuk.
8. A hegyi zápor csurog le rólok, s hajlékuk nem lévén, a sziklát ölelik.
9. Elszakítják az emlőtől az árvát, és a szegényen levőt zálogba viszik.
10. Meztelenül járnak, ruha nélkül, és éhesen vonszolják a kévét.
11. Az ő kerítéseik közt ütök az olajat, és tapossák a kádakat, de szomjuhoznak.
12. A városból haldoklók rimázkodnak, a megsebzettek lelke kiált, de Isten nem törődik e méltatlansággal.

13. Ezek pártot ütöttek a világosság ellen, utait nem is ismerik, nem ülnek annak ösvényein.
14. Napkeltekor fölkel a gyilkos, megöli a szegényt és szűkölködőt, éjjel pedig olyan, mint a tolvaj.
15. A paráznának szeme pedig az alkonyatot lesi, mondván: Ne nézzen szem reám, és arczára álarcot teszen.
16. Setétben tör be a házakba; nappal elzárkóznak, nem szeretik a világosságot.
17. Sőt inkább a reggel nekik olyan, mint a halálnak árnyéka, mert megbarátkoztak a halál árnyékának félelmeivel.
18. Könnyen siklik tova a víz színén, birtoka átkozott a földön, nem tér a szőlőkbe vivő útra.
19. Szárazság és hőség nyeli el a hó vizét, a pokol azokat, a kik vétkeznek.
20. Elfelejtí őt az anyaméh, féregnek lesz édességévé, nem emlékeznek róla többé, és összetörik, mint a reves fa,
21. A ki megrontotta a meddőt, a ki nem szül, és az özvegygel jót nem tett.
22. De megtámogatja erejével a hatalmasokat; felkel az, pedig nem bízott már az élethez.
23. Biztonságot ad néki, hogy támaszkodjék, de szemei vigyáznak azoknak útjaira.
24. Magasra emelkednek, egy kevés idő és már nincsenek! Alásülyyednek, mint akárki és elenyésznek; és levágattatnak, mint a búzakalász.
25. Avagy nem így van-é? Ki hazudtolhatna meg engem, és tehetné semmivé beszédemet?

25.rész

1. Felele pedig a Sukhból való Bildád, és monda:
2. Hatalom és fenség az övé, a ki békességet szerez az ő magasságaiban.
3. Van-é száma az ő sereginek, és kire nem kél fel az ő világossága?
4. Hogy-hogy lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, a ki asszonytól született?
5. Nézd a holdat, az sem ragyogó, még a csillagok sem tiszták az ő szemei előtt.
6. Mennyivel kevésbé a halandó, a ki féreg, és az embernek fia, a ki hernyó.

26.rész

1. Jób pedig felele, és monda:
2. Bezzeg jól segítettél a tehetetlenen, meggyámolítottad az erőtelen kart!
3. Bezzeg jó tanácsot adtál a tudatlannak, és sok értelmet tanusítottál!
4. Kivel beszélgettél, és kinek a lelke jött ki belőled?
5. A halottak is megremegnek tőle; a vizek alatt levők és azok lakói is.
6. Az alvilág mezítelen előtte, és eltakaratlan a holtak országa.
7. Ő terjeszti ki északot az üresség fölé és függeszti föl a földet a semmiség fölé.
8. Ő köti össze felhőibe a vizeket úgy, hogy a felhő alattok meg nem hasad.
9. Ő rejti el királyi székének színét, felhőjét fölibe terítvén.
10. Ő szab határt a víz színe fölé - a világosságnak és setétségnek elvégződéséig.
11. Az egek oszlopai megrendülnek, és dűledeznek fenyegetéseitől.
12. Erejével felriasztja a tengert, és bölcseségével megtöri Ráhábot.
13. Lehelletével megékesíti az eget, keze átdöfi a futó kígyót.
14. Ímé, ezek az ő útainak részei, de mily kicsiny rész az, a mit meghallunk abból! Ám az ő hatalmának mennydörgését ki érthetné meg?

27.rész

1. Jób pedig folytatá az ő beszédét, monda:
2. Él az Isten, a ki az én igazamat elfordította, és a Mindenható, a ki keserúséggel illette az én lelkemet,
3. Hogy mindaddig, a míg az én lelkem én bennem van, és az Istennek lehellete van az én orromban;
4. Az én ajakim nem szólnak álnokságot, és az én nyelvem nem mond csalárdságot!
5. Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak néktek! A míg lelkemet ki nem lehelem, ártatlanságomból magamat ki nem tagadom.
6. Igazságomhoz ragaszkodom, róla le nem mondok; napjaim miatt nem korhol az én szívem.
7. Ellenségem lesz olyan, mint a gonosz, és a ki ellenem támad, mint az álnok.
8. Mert micsoda reménysége lehet a képmutatónak, hogy telhetetlenkedett, ha az Isten mégis elragadja az ő lelkét?
9. Meghallja-e kiáltását az Isten, ha eljő a nyomorúság reá?
10. Vajjon gyönyörködhetik-e a Mindenhatóban; segítségül hívhatja-e mindenkor az Istent?
11. Megtanítlak benneteket Isten dolgaira; a mik a Mindenhatónál vannak, nem titkolom el.
12. Ímé, ti is mindnyájan látjátok: miért van hát, hogy hiábavalósággal hivalkodtok?!
13. Ez a gonosz embernek osztályrésze Istentől, és a kegyetlenek öröksége a Mindenhatótól, a melyet elvesznek:
14. Ha megsokasulnak is az ő fiai, a kardnak sokasulnak meg, és az ő magzatai nem lakhatnak jól kenyérrel sem.
15. Az ő maradékai dögvész miatt temettetnek el, és az ő özvegyeik meg sem siratják.
16. Ha mint a port, úgy halmozná is össze az ezüstöt, és úgy szerezné is össze ruháit, mint a sarat:
17. Összeszerezheti ugyan, de az igaz ruházza magára, az ezüstön pedig az ártatlan osztozik.
18. Házát pók módjára építette föl, és olyanná, mint a csősz-csinálta kunyhó.
19. Gazdagon fekszik le, mert nincsen kifosztva; felnyitja szemeit és semmije sincsen.
20. Meglepi őt, mint az árvíz, a félelem, éjjel ragadja el a zivatar.
21. Felkapja őt a keleti szél és elviszi, elragadja őt helyéről.
22. Nyilakat szór reá és nem kiméli; futva kell futnia keze elől.
23. Csapkodják felette kezeiket, és kisüvöltik őt az ő lakhelyéből.

28.rész

1. Bizony az ezüstnek bányája van, és helye az aranyak, a hol tisztítják.
2. A vasat a földből hozzák elő, a követ pedig érczczé olvasztják.
3. Határt vet az ember a setétségnek, és átkutatja egészen és végig a homálynak és a halál árnyékának követ.
4. Aknát tör távol a lakóktól: mintha lábukról is megfélejtkeznének, alámerülnek és lebegnek emberektől messze.
5. Van föld, a melyből kenyér terem, alatt pedig fel van forgatva, mintegy tűz által;
6. Köveiben zafir található, göröngyeiben arany van.
7. Van ösvény, a melyet nem ismer a sas, sem a sólyom szeme nem látja azt.
8. Nem tudják azt büszke vadak, az oroszlán sem lépked azon.
9. Ráveti kezét az ember a kovakőre, a hegyeket tövükből kiforgatja.
10. A sziklákban tárnákat hasít, és minden drága dolgot meglát a szeme.
11. Elköti a folyók szivárgását, az elrejtett dolgot pedig világosságra hozza.

12. De a bölcsesség hol található, és az értelemnek hol van a helye?
13. Halandó a hozzá vivő utat nem ismeri, az élők földén az nem található.
14. A mélység azt mondja: Nincsen az bennem; a tenger azt mondja: én nálam sincsen.
15. Színaranyért meg nem szerezhető, ára ezüsttel meg nem fizethető.
16. Nem mérhető össze Ofir aranyával, nem drága onikszszal, sem zafirral.
17. Nem ér fel vele az arany és gyémánt, aranyedényekért be nem cserélhető.
18. Korall és kristály említeni sem való; a bölcsesség ára drágább a gyöngyöknél.
19. Nem ér fel vele Kúsnak topáza, színarannyal sem mérhető össze.
20. A bölcsesség honnan jó tehát, és hol van helye az értelemnek?
21. Rejtve van az minden élő szemei előtt, az ég madarai elől is fedve van.
22. A pokol és halál azt mondják: Csak hírét hallottuk füleinkkel!
23. Isten tudja annak útját, ő ismeri annak helyét.
24. Mert ő ellát a föld határra, ő lát mindent az ég alatt.
25. Mikor a szélnek súlyt szerzett, és a vizeket mértékre vette;
26. Mikor az esőnek határt szabott, és mennydörgő villámoknak útát:
27. Akkor látta és kijelentette azt, megalapította és meg is vizsgálta azt.
28. Az embernek pedig mondá: Ímé az Úrnak félelme: az a bölcsesség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás.

29.rész

1. Jób pedig folytatá az ő beszédét, és monda:
  2. Oh, vajha olyan volnék, mint a hajdani hónapokban, a mikor Isten őrzött engem!
  3. Mikor az ő szövétneke fénylett fejem fölött, s világánál jártam a setétet;
  4. A mint java-korom napjaiban valék, a mikor Isten gondossága borult sátoromra!
  5. Mikor még a Mindenható velem volt, és körültem voltak gyermekeim;
  6. Mikor lábaimat édes tejben mostam, és mellettem a szikla olajpatakokat ontott;
  7. Mikor a kapuhoz mentem, fel a városon; a köztéren székemet fölállítám:
  8. Ha megláttak az ifjak, félrevonultak, az öregek is fölkeltek és állottak.
  9. A fejedelmek abbahagyták a beszédet, és tenyeröket szájukra tették.
  10. A főemberek szava elnémult, és nyelvök az ínyökhöz ragadt.
  11. Mert a mely fül hallott, boldognak mondott engem, és a mely szem látott, bizonyosgot tett én felőlem.
  12. Mert megmentém a kiáltozó szegényt, és az árvát, a kinek nem volt segítsége.
  13. A veszni indultnak áldása szállt reám, az özvegynek szívét megörvendeztetém.
  14. Az igazságot magamra öltém és az is magára ölte engem; palást és süveg gyanánt volt az én ítéletem.
  15. A vaknak én szeme valék, és a sántának lába.
  16. A szűkölködőknek én atyjok valék, az ismeretlenek ügyét is jól meghányám-vetém.
  17. Az álnoknak zápfogait kitördösém, és fogai közül a prédát kiütém vala.
  18. Azt gondoltam azért: fészkeimmel veszek el, és mint a homok, megsokasodnak napjaim.
  19. Gyökerem a víznek nyitva lesz, és ágamon hál meg a harmat.
  20. Dicsőségem megújul velem, és kézívem erősebbé lesz kezemben.
  21. Hallgattak és figyeltek reám, és elnémultak az én tanácsomra.
  22. Az én szavaim után nem szóltak többet, s harmatként hullt rájuk beszédem.
  23. Mint az esőre, úgy vártak rám, és szájukat tátották, mint tavaszi záporra.

24. Ha rájok mosolyogtam, nem bizakodtak el, és arczom derűjét nem sötétíték be.
25. Örömet választottam útjokat, mint főember ültem ott; úgy laktam ott, mint király a hadseregben, mint a ki bánkódókat vigasztal.

30.rész

1. Most pedig nevetnek rajtam, a kik fiatalabbak nálam a kiknek atyjokat az én juhaimnak komondorai közé sem számláltam volna.
2. Mire való lett volna nékem még kezők ereje is? Rájok nézve a vénség elveszett!
3. Szükség és éhség miatt összeaszottak, a kik a kopár földet futják, a sötét, sivatag pusztaságot.
4. A kik keserű füvet tépnek a bokor mellett, és rekettyegyökér a kenyerök.
5. Az emberek közül kiűzik őket, úgy hurítják őket, mint a tolvajt.
6. Félelmetes völgyekben kell lakniok, a földnek és szikláknak hasadékaiban.
7. A bokrok között ordítanak, a csalánok alatt gyülekeznek.
8. Esztelen legények, sőt becstelen fiak, a kiket kivertek az országból.
9. És most ezeknek lettem gúnydalává, nekik levék beszéd tárgyuk!
10. Útálnak engem, messze távoznak tőlem, és nem átalának pökdösni előttem.
11. Sőt leoldják kötelőket és bántalmaznak engem, és a zabolát előttem kivetik.
12. Jobb felől ifjak támadnak ellenem, gáncsot vetnek lábaimnak, és ösvényt törnek felém, hogy megrontsanak.
13. Az én útamat elrontják, romlásomat öregbítik, nincsen segítség ellenök.
14. Mint valami széles résen, úgy rontanak elő, pusztulás között hömpölyögnek ide.
15. Rettegések fordultak ellenem, mint vihar úzik el tisztességemet, boldogságom eltűnt, mint a felhő.
16. Mostan azért enmagamért ontja ki magát lelkem; nyomorúságnak napjai fognak meg engem.
17. Az éjszaka meglyuggatja csontjaimat bennem, és nem nyugosznak az én inaim.
18. A sok erőlködés miatt elváltozott az én ruházatom; úgy szorít engem, mint a köntösöm galléra.
19. A sárba vetett engem, hasonlóvá lettem porhoz és hamuhoz.
20. Kiáltok hozzád, de nem felelsz; megállok és csak nézel reám!
21. Kegyetlenné változtál irántam; kezéd erejével harczolsz ellenem.
22. Felemelsz, szélnek eresztesz engem, és széttépsz engem a viharban.
23. Hiszen tudtam, hogy visszatérítesz engem a halálba, és a minden élő gyülekező házába;
24. De a roskadóban levő ne nyujtsa-é ki kezét? Avagy ha veszendőben van, ne kiáltson-é segítségért?
25. Avagy nem sírtam-é azon, a kinek kemény napja volt; a szűkölködő miatt nem volt-é lelkem szomorú?
26. Bizony jót reméltem és rossz következék, világosságot vártam és homály jöve.
27. Az én bensőm forr és nem nyugoszik; megrohantak engem a nyomorúságnak napjai.
28. Feketülten járok, de nem a nap hősege miatt; felkelek a gyülekezetben és kiáltozom.
29. Atyjok fiává lettem a sakáloknak, és társokká a strucz madaraknak.
30. Bőröm feketülten hámlik le rólam, és csontom elég a hőség miatt.
31. Hegedűm sírássá változék, sípom pedig jajgatók szavává.

31.rész

1. Szövetségre léptem szemeimmel, és hajadonra mit sem ügyeltem.
2. És mi volt jutalmam Istentől felülről; vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból?
3. Avagy nem az istentelent illeti-é romlás, és nem a gonosztevőt-é veszedelem?
4. Avagy nem láthatta-é utaimat, és nem számlálhatta-é meg lépéseimet?
5. Ha én csalárdsággal jártam, vagy az én lábam álnokságra sietett:
6. Az ő igazságának mérlegével mérjen meg engem, és megismeri Isten az én ártatlanságomat!
7. Ha az én lépésem letért az útról és az én lelkem követte szemeimet, vagy kezeimhez szenny tapadt:
8. Hadd vessek én és más egye meg, és tépjék ki az én maradékaimat gyökerestől!
9. Ha az én szívem asszony után bomlott, és leselkedtem az én felebarátomnak ajtaján:
10. Az én feleségem másnak öröljön, és mások hajoljanak rája.
11. Mert gyalázatosság volna ez, és bírák elé tartozó bűn.
12. Mert tűz volna ez, a mely pokolig emésztene, és minden jövedelmemet tövestől kiirtaná.
13. Ha megvetettem volna igazát az én szolgálómnak és szolgálómnak, mikor pert kezdtek ellenem:
14. Mi tevő lennék, ha felkelne az Isten, és ha meglátogatna: mit felelnék néki?
15. Nem az teremtette-é őt is, a ki engem teremtett anyám méhében; nem egyugyanaz formált-é bennünket anyánk ölében?
16. Ha a szegények kivánságát megtagadtam, és az özvegy szemeit epedni engedtem;
17. És ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva abból nem evett;
18. Hiszen ifjúságom óta, mint atyánál nevededtem nálam, és anyámnak méhétől kezdve vezettem őt!
19. Ha láttam a ruhátlant veszni indulni, és takaró nélkül a szegényt;
20. Hogyha nem áldottak engem az ő ágyékai, és az én juhaim gyapjából fel nem melegedett;
21. Ha az árva ellen kezemet felemeltem, mert láttam a kapuban az én segítségemet;
22. A lapoczkájáról essék ki a vállam, és a forgócsontról szakadjon le karom!
23. Hiszen úgy rettegtem Isten csapásától, és fensége előtt tehetetlen valék!
24. Ha reménységemet aranyba vettem, és azt mondtam az olvasztott aranyrak: Én bizodalمام!
25. Ha örültem azon, hogy nagy a gazdagságom, és hogy sokat szerzett az én kezem;
26. Ha néztem a napot, mikor fényesen ragyogott, és a holdat, mikor méltósággal haladt,
27. És az én szívem titkon elcsábult, és szájjammal megcsókoltam a kezemet:
28. Ez is bíró elé tartozó bűn volna, mert ámtítottam volna az Istent oda fent!
29. Ha örvendeztem az engem gyűlölőnek nyomorúságán, és ugráltam örömben, hogy azt baj érte;
30. (De nem engedtem, hogy szájam vétkezzék azzal, hogy átkot kérjek az ő lelkére!)
31. Ha nem mondták az én sátorom cselédei: Van-é, a ki az ő húsával jól nem lakott?
32. (A jövevény nem hált az utcán, ajtóimat az utas előtt megnyitám.)
33. Ha emberi módon eltitkoltam vétkeimet, keblembe rejtve bűnömet:
34. Bizony akkor tarthatnék a nagy tömegetől, rettegnem kellene nemzetségek megvetésétől; elnémulnék és az ajtón sem lépnék ki!
35. Oh, bárcsak volna valaki, a ki meghallgatna engem! Ímé, ez a végszóm: a Mindenható feleljen meg nékem; és írjon könyvet ellenem az én vádlóm.
36. Bizony én azt a vállamon hordanám, és korona gyanánt a fejemre tenném!
37. Lépteimnek számát megmondanám néki, mint egy fejedelem, úgy járulnék hozzá!
38. Ha földem ellenem kiáltott és annak barázdái együtt siránkoztak;

39. Ha annak termését fizetés nélkül ettem, vagy gazdájának lelkét kioltottam:
40. Búza helyett tövis teremjen és árpa helyett konkoly! Itt végződnek a Jób beszédei.

32.rész

1. Miután ez a három ember megszűnt vala felelni Jóbnak, mivel ő igaz vala önmaga előtt:
  2. Haragra gerjede Elihu, a Barakeél fia, a ki Búztól való vala, a Rám nemzetségéből. Jób ellen gerjedt föl haragja, mivel az igazabbnak tartotta magát Istennél.
  3. De felgerjedt haragja az ő három barátja ellen is, mivelhogy nem találják vala el a feleletet, mégis kárhóztatják vala Jóbot.
  4. Elihu azonban váraozott a Jóbbal való beszéddel, mert amazok öregebbek valának ő nála.
  5. De mikor látta Elihu, hogy nincs felelet a három férfiú szájában, akkor gerjede föl az ő haragja.
  6. És felele a Búztól való Elihu, Barakeél fia, és monda: Napjaimra nézve én még csekély vagyok, ti pedig élemedett emberek, azért tartózkodtam és féltém tudatni veletek véleményemet.
  7. Gondoltam: Hadd szóljanak a napok; és hadd hirdessen bölcseséget az évek sokasága!
  8. Pedig a lélek az az emberben és a Mindenható lehellése, a mi értelmet ad néki!
  9. Nem a nagyok a bölcsék, és nem a vének értik az ítéletet.
  10. Azt mondom azért: Hallgass reám, hadd tudassam én is véleményemet!
  11. Ímé, én végig vártam beszédeiteket, figyeltem, a míg okoskodtatok, a míg szavakat keresgéltetek.
  12. Igen ügyeltem reátok és ímé, Jóbot egyikőtök sem czáfolá meg, sem beszédére meg nem felelt.
  13. Ne mondjátok azt: Bölcseségre találtunk, Isten győzheti meg őt és nem ember!
  14. Mivel én ellenem nem intézett beszédet, nem is a ti beszédeitekkel válaszolok hát néki.
  15. Megzavarodának és nem feleltek többé; kifogyott belőlök a szó.
  16. Vártam, de nem szóltak, csak álltak és nem feleltek többé.
  17. Hadd feleljek hát én is magamért, hadd tudassam én is véleményemet!
  18. Mert tele vagyok beszéddel; unszolgat engem a bennem levő lélek.
  19. Ímé, bensőm olyan, mint az új bor, a melynek nyílása nincsen; miként az új tömlők, csaknem szétszakad.
  20. Szólok tehát, hogy levegőhöz jussak; felnyitom ajkaimat, és felelek.
  21. Nem leszek személyválogató senki iránt; nem hizelkedem egy embernek sem;
  22. Mert én hizelkedni nem tudok; könnyen elszólíthatna engem a teremtőm!

33.rész

1. No azért halld meg csak Jób az én szavaimat, és vedd füledbe minden beszédemet!
2. Ímé, megnyitom már az én szájamat, és a beszéd nyelvem alatt van már.
3. Igaz szívből származnak beszédeim, tiszta tudományt hirdetnek ajkaim.
4. Az Istennek lelke teremtett engem, és a Mindenhatónak lehellelte adott nékem életet.
5. Ha tudsz, czáfolj meg; készülj fel ellenem és állj elő!
6. Ímé, én szintúgy Istené vagyok, mint te; sárból formáltattam én is.
7. Ímé, a tőlem való félelem meg ne háborítson; kezem nem lészen súlyos rajtad.
8. Csak az imént mondtad fülem hallatára, hallottam a beszédnek hangját:
9. Tiszta vagyok, fogyatkozás nélkül: mocsoktalan vagyok, bűn nincsen bennem.

10. Ímé, vádakat talál ki ellenem, ellenségének tart engem!
11. Békóba veti lábaimat, és őrzi minden ösvényemet.
12. Ímé, ebben nincsen igazad - azt felelem néked - mert nagyobb az Isten az embernél!
13. Miért perelsz velem? Azért, hogy egyetlen beszédedre sem felelt?
14. Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá!
15. Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álmom száll az emberre, és mikor ágyasházokban szenderegnek;
16. Akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi megintetésökkel.
17. Hogy eltérítse az embert a rossz cselekedettől, és elrejtse a kevélységet a férfi elől.
18. Visszatartja lelkét a romlástól, és életét hogy azt fegyver ne járja át.
19. Fájdalommal is bünteti az ő ágyasházában, és csontjainak szüntelen való háborgásával.
20. Úgy, hogy az ő ínye undorodik az ételtől, és lelke az ő kedves ételétől.
21. Húsa szemlátomást aszikk le róla; csontjai, a melyeket látni nem lehetett, kiülnek.
22. És lelke közelget a sírhoz, s élete a halál angyalaihoz.
23. Ha van mellette magyarázó angyal, egy az ezer közül, hogy az emberrel tudassa kötelességét;
24. És az Isten könyörül rajta, és azt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam!
25. Akkor teste fiatal, erőből duzzad, újra kezdi ifjúságának napjait.
26. Imádkozik Istenhez és ő kegyelmébe veszi, hogy az ő színt nézhesse nagy örömmel, és az embernek visszaadja az ő igazságát.
27. Az emberek előtt énekel és mondja: Vétkeztem és az igazat elferdítettem vala, de nem e szerint fizetett meg nékem;
28. Megváltotta lelkemet a sírba szállástól, és egész valóm a világosságot nézi.
29. Ímé, mindezt kétszer, háromszor cselekszi Isten az emberrel,
30. Hogy megmentse lelkét a sírtól, hogy világoljon az élet világosságával.
31. Figyelj Jób, és hallgass meg engem; hallgass, hadd szóljak én!
32. Ha van mit mondanod, czáfolj meg; szólj, mert igen szeretném a te igazságodat.
33. Ha pedig nincs, hallgass meg engem, hallgass és megtanítlak téged a bölcseségre!

34.rész

1. És szóla Elihu, és monda:
2. Halljátok meg bölcsék az én szavaimat, és ti tudósok hajtsátok hozzám füleiteket!
3. Mert a fül próbálja meg a szót, mint az íny kóstolja meg az ételt.
4. Keressük csak magunk az igazságot, értsük meg magunk között, mi a jó?
5. Mert Jób azt mondá: Igaz vagyok, de Isten megtagadja igazságomat.
6. Igazságom ellenére kell hazugnak lennem; halálos nyíl talált hibám nélkül!
7. Melyik ember olyan, mint Jób, a ki iszja a csúfolást, mint a vizet.
8. És egy társaságban forog a gonosztevőkkel, és az istentelen emberekkel jár!
9. Mert azt mondja: Nem használ az az embernek, ha Istennel békeességben él.
10. Azért, ti tudós emberek, hallgassatok meg engem! Távol legyen Istentől a gonoszság, és a Mindenhatótól az álnokság!
11. Sőt inkább, a mint cselekszik az ember, úgy fizet neki, és kiki az ő útja szerint találja meg, a mit keres.
12. Bizonyára az Isten nem cselekszik gonoszságot, a Mindenható el nem ferdíti az igazságot!
13. Kicsoda bírta reá a földet és ki rendezte az egész világot?

14. Ha csak ő magára volna gondja, lelkét és lehellését magához vonná:
15. Elhervadna együtt minden test és az ember visszatérne a porba.
16. Ha tehát van eszed, halld meg ezt, és a te füledet hajtsd az én beszédeimnek szavára!
17. Vajjon, a ki gyűlöli az igazságot, kormányozhat-é? Avagy az ellenállhatatlan igazat kárhoztathatod-é?
18. A ki azt mondja a királynak: Te semmirevaló! És a főembereknek: Te gonosztevő!
19. A ki nem nézi a fejedelmek személyét és a gazdagot a szegénynek fölibe nem helyezteteti; mert mindnyájan az ő kezének munkája.
20. Egy pillanat alatt meghalnak; éjfélkor felriadnak a népek és elenyésznek, a hatalmas is eltűnik kéz nélkül!
21. Mert ő szemmel tartja mindenkinek útját, és minden lépését jól látja.
22. Nincs setétség és nincs a halálnak árnyéka, a hova elrejtőzhessék a gonosztevő;
23. Mert nem sokáig kell szemmel tartania az embert, hogy az Isten elé kerüljön ítéletre!
24. Megrontja a hatalmasokat vizsgálat nélkül, és másokat állít helyökbe.
25. Ekképen felismeri cselekedeteiket, és éjjel is ellenök fordul és szétmorzsolgatnak.
26. Gonosztevők gyanánt tapodja meg őket olyan helyen, a hol látják.
27. A kik azért távoztak el, és azért nem gondoltak egyetlen útjával sem,
28. Hogy a szegény kiáltását hozzájuk juttatja, és ő a nyomorultak kiáltását meghallja.
29. Ha ő nyugalmat ad, ki kárhoztatja őt? Ha elrejtí arczát, ki láthatja meg azt? Akár nép elől, akár ember elől egyaránt;
30. Hogy képmutató ember ne uralkodjék, és ne legyen töre a népnek.
31. Bizony az Istenhez így való szólani: Elszenvedem, nem leszek rosszabbé;
32. A mit át nem látok, arra te taníts meg engemet; ha gonoszságot cselekedtem, többet nem teszem!
33. Avagy te szerinted fizessen-é csak azért, mert ezt megveted, és hogy te szabd meg és nem én? Nos, mit tudsz? Mondd!
34. Az okos emberek azt mondják majd nékem, és a bölcs férfiú, a ki reám hallgat:
35. Jó tudatlanul szól, és szavai megfontolás nélkül valók.
36. Óh, bárcsak megpróbáltatnék Jób mind végiglen, a miért úgy felel, mint az álnok emberek!
37. Mert vétkét gonoszsággal tetézi, csapkod közöttünk, és Isten ellen szószátyárkodik.

35.rész

1. Tovább is felele Elihu, és monda:
2. Azt gondolod-é igaznak, ha így szólsz: Az én igazságom nagyobb, mint Istené?
3. Hogyha ezt mondogod: Mi hasznod belőle? Mivel várhatok többet, mintha vétkezném?
4. Én megadom rá néked a feleletet, és barátaidnak te veled együtt.
5. Tekints az égre és lásd meg; és nézd meg a fellegeket, milyen magasan vannak feletted!
6. Hogyha vétkezel, mit tehetsz ellene; ha megsokasítod bűneidet, mit ártasz néki?
7. Ha igaz vagy, mit adsz néki, avagy mit kap a te kezedből?
8. Az olyan embernek árt a te gonoszságod, mint te vagy, és igazságod az ilyen ember fiának használ.
9. A sok erőszak miatt kiáltoznak; jajgatnak a hatalmasok karja miatt;
10. De egy sem mondja: Hol van Isten, az én teremtőm, a ki hálaénekre indít éjszaka;
11. A ki többre tanít minket a mezei vadaknál, és bölcsőbbekké tesz az ég madarainál?
12. Akkor azután kiálthatnak, de ő nem felel a gonoszok kevélysége miatt;

13. Mert a hiábavalóságot Isten meg nem hallgatja, a Mindenható arra nem tekint.
14. Hátha még azt mondod: Te nem látod őt; az ügy előtte van és te reá vársz!
15. Most pedig, mivel nem büntet haragja, és nem figyelmez a nagy álnokságra:
16. Azért tátja fel Jób hívságra a száját, és szaporítja a szót értelem nélkül.

36.rész

1. És folytatá Elihu, és monda:
2. Várj még egy kevéssé, majd felvilágosítlak, mert az Istenért még van mit mondanom.
3. Tudásomat messzünnen veszem, és az én teremtményeim igazat adok.
4. Mert az én beszédem bizonyára nem hazugság; tökéletes tudású ember áll melletted.
5. Ímé, az Isten hatalmas, még sem vet meg semmit; hatalmas az ő lelkének ereje.
6. Nem tartja meg a gonosznak életét, de a szegénynek igaz törvényt teszen.
7. Nem veszi le az igazról szeméit, sőt a királyok mellé, a trónba ülteti őket örökre, hogy felmagasztaltassanak.
8. És ha békákba veretnek, és fogva tartatnak a nyomorúság kötelein:
9. Tudtokra adja cselekedetöket, és vétkeiket, hogyha elhatalmaztak rajtok.
10. Megnyitja füleiket a feddőzésnek és megparancsolja, hogy a vétekből megtérjenek:
11. Ha engednek és szolgálnak néki, napjaikat jóban végzik el, és az ő esztendeiket gyönyörűségekben.
12. Ha pedig nem engednek, fegyverrel veretnek által, és tudatlanságban múlnak ki.
13. De az álnok szívűek haragot táplálnak, nem kiáltanak, mikor megkötözi őket.
14. Azért ifjúságukban hal meg az ő lelkök, és életök a paráznákéhoz hasonló.
15. A nyomorultat megszabadítja az ő nyomorúságától, és a szorongattatással megnyitja fülöket.
16. Téged is kiszabadítana az ínség torkából tág mezőre, a hol nincs szorultság, és asztalod étke kövérséggel lenne rakva;
17. De ha gonosz ítélettel vagy tele, úgy utolérnek az ítélet és igazság.
18. Csakhogy a harag ne ragadjon téged csúfkodásra, és a nagy váltságdíj se tántorítson el.
19. Ad-é valamit a te gazdagságodra? Sem aranyra, sem semmiféle erőfeszítésre!
20. Ne kívánjad az éjszakát, a mely népeket mozdít ki helyökből.
21. Vigyázz! ne pártolj a bűnhöz, noha azt a nyomorúságnál jobban szereted.
22. Ímé, mily fenséges az Isten az ő erejében; kicsoda az, a ki úgy tanítson, mint ő?
23. Kicsoda szabta meg az ő útjait, vagy ki mondhatja azt: Igazságtalanságot cselekedtél?
24. Legyen rá gondod, hogy magasztaljad az ő cselekedetét, a melyről énekelnek az emberek!
25. Minden ember azt szemléli; a halandó távolról is látja.
26. Ímé, az Isten fenséges, mi nem ismerhetjük őt! esztendeinek száma sem nyomozható ki.
27. Hogyha magához szívja a vízcseppeket, ködéből mint eső cseperegnek alá,
28. A melyet a fellegek özönnel öntenek, és hullatnak le temérdek emberre.
29. De sőt értheti-é valaki a felhő szétoszlását, az ő sátorának zúgását?
30. Ímé, szétterjeszti magára az ő világosságát, és ráborítja a tengernek gyökereit.
31. Mert ezek által ítéli meg a népeket, ad eledelt bőségesen.
32. Kezeit elborítja villámlással, és kirendeli a lázadó ellen.
33. Az ő dörgése ad hírt felőle, mint a barom a közeledő viharról.
34. Ezért remeg az én szívem, és csaknem kiszökik helyéből.

37.rész

1. Halljátok meg figyelmetesen az ő hangjának dörgését, és a zúgást, a mely az ő szájából kijön!
2. Az egész ég alatt szétereszti azt, és villámát is a földnek széléig.
3. Utána hang zendül, az ő fenségének hangjával mennydörög, s nem tartja vissza azt, ha szava megzendült.
4. Isten az ő szavával csudálatosan mennydörög, és nagy dolgokat cselekszik, úgy hogy nem érthetjük.
5. Mert azt mondja a hónap: Essél le a földre! És a zápor-esőnek és a zuhogó zápornak: Szakadjatok.
6. Minden ember kezét lepecsétli, hogy megismerje minden halandó, hogy az ő műve.
7. Akkor a vadállat az ő tanyájára húzódik, és az ő barlangjában marad.
8. Rejtekéből előjön a vihar, és az északi szelektől a fagy.
9. Isten lehellelte által támad a jég, és szorul össze a víznek szélessége.
10. Majd nedvességgel öntözi meg a felleget, s áttöri a borulatot az ő villáma.
11. És az köröskörül forog az ő vezetése alatt, hogy mindazt megtegyék, a mit parancsol nékik, a föld kerekiségének színén.
12. Vagy ostorul, ha földjének úgy kell, vagy áldásul juttatja azt.
13. Vedd ezt füledbe Jób, állj meg és gondold meg az Istennek csudáit.
14. Megtudod-é, mikor rendeli azt rájok az Isten, hogy villanjon az ő felhőjének villáma?
15. Tudod-é, hogy miként lebegnek a felhők, vagy a tökéletes tudásnak csudáit érted-é?
16. Miképen melegülnek át ruháid, mikor nyugton van a föld a déli széltől?
17. Vele együtt terjesztetted-é ki az eget, a mely szilárd, mint az aczéltükör?
18. Mondd meg nékünk, mit szóljunk néki? A setéség miatt semmit sem kezdhetünk.
19. Elbeszéli-é néki, ha szólok? Ha elmondaná valaki: bizony vége volna!
20. Néha nem látják a napot, bár az égen ragyog; de szél fut át rajta és kiderül.
21. Észak felől aranyszínű világosság támad, Isten körül félelmetes dicsőség.
22. Mindenható! Nem foghatjuk meg őt; nagy az ő hatalma és ítélő ereje, és a tiszta igazságot el nem nyomja.
23. Azért rettegjék őt az emberek; a kevély bölcsek közül nem lát ő egyet sem.

38.rész

1. Majd felele az Úr Jóbnak a forgószélből és monda:
2. Ki az, a ki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel?
3. Nosza övezd fel, mint férfiú derekadat, én majd kérdezlek, te meg taníts engem!
4. Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat!
5. Ki határozta meg mértékeit, ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a mérő zsinórt?
6. Mire bocsátották le oszlopaikat, avagy ki vetette fel szegeletkövét;
7. Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának?
8. És kicsoda zárta el ajtókkal a tengert, a mikor előtűnt, az anyaméhéből kijött;
9. Mikor ruházatává a felhőt tevém, takarójául pedig a sűrű homályt?
10. Mikor reávonam törvényemet, zárat és ajtókat veték eléje:
11. És azt mondám: Eddig jőjj és ne tovább; ez itt ellene áll kevély habjaidnak!
12. Parancsoltál-é a reggelnek, a mióta megvagy? Kimutattad-é a hajnalnak a helyét?
13. Hogy belefogózzék a földnek széleibe, és lerázassanak a gonoszok róla.
14. Hogy átváltozzék mint a megpecsételt agyag, és előálljon, mint egy ruhában.

15. Hogy a gonoszoktól elvételessék világosságuk, és a fölemelt kar összetöressék?
16. Eljutottál-é a tenger forrásáig, bejártad-é a mélységnek fenekét?
17. Megnyíltak-é néked a halálnak kapui; a halál árnyékának kapuit láttad-é?
18. Áttekintetted-é a föld szélességét, mondd meg, ha mindezt jól tudod?
19. Melyik út visz oda, hol a világosság lakik, és a sötétségnek hol van a helye?
20. Hogy visszavinnéd azt az ő határába, és hogy megismernéd lakása útjait.
21. Tudod te ezt, hiszen már akkor megszülettél; napjaidnak száma nagy!
22. Eljutottál-é a hónap tárházához; vagy a jégesőnek tárházát láttad-é?
23. A mit fentartottam a szükség idejére, a harc és háború napjára?
24. Melyik út visz oda, a hol szétoszlik a világosság, és szétterjed a keleti szél a földön?
25. Ki hasított nyílást a záporosőnek, és a mennydörgő villámnak útát?
26. Hogy aláessék az ember nélkül való földre, a pusztaságra, holott senki sincsen;
27. Hogy megitasson pusztát, sivatagot, és hogy sarjaszson zsenge pázsitot?
28. Van-é atyja az esőnek, és ki szülte a harmat cseppjeit?
29. Kinek méhéből jött elő a jég, és az ég daráját kicsoda szülte?
30. Miként rejtőznek el a vizek mintegy kő alá, és mint zárul be a mély vizek színe?
31. Összekötheted-é a fiastyúk szálait; a kaszáscsillag köteleit megoldhatod-é?
32. A hajnalcsillagot előhozhatod-é az ő idejében, avagy a gönczölszekeket forgathatod-é fiával együtt?
33. Ismered-é az ég törvényeit, vagy te határozod-é meg uralmát a földön?
34. Felemelheted-é szavadat a felhőig, hogy a vizeknek bősége beborítson téged?
35. Kibocsáthatod-é a villámokat, hogy elmenjenek, vagy mondják-é néked: Itt vagyunk?
36. Ki helyezett bölcseséget a setét felhőkbe, vagy a tüneményeknek ki adott értelmet?
37. Ki számlálta meg a bárányfelhőket bölcseséggel, és ki üríti ki az égnek tömlőit;
38. Mikor a por híg sárrá változik, és a göröngyök összetapadnak?

39.rész

1. Vadászol-é prédát a nőstény oroszlánnak, és az oroszlánkölykök éhségét kielégíted-é;
2. Mikor meglapulnak tanyáikon, és a bokrok közt lesben vesztegelnek?
3. Ki szerez a hollónak eledelt, mikor a fiai Istenhez kiáltoznak; kóvályognak, mert nincs mit enniök?
4. Tudod-é a kőszáli zergék ellésének idejét; megvigyáztad-é a szarvasok fajzását?
5. Megszámoltad-é a hónapokat, a meddig vemhesek; tudod-é az ellésük idejét?
6. Csak összegörnyednek, elszülik magzataikat, vajudásaiktól megszabadulnak.
7. Fiaik meggyarapodnak, a legelőn nagyranőnek, elszélednek és nem térnek vissza hozzájuk.
8. Ki bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el e számárnak kötelét,
9. A melynek házául a pusztát rendelém, és lakóhelyéül a sósföldet?
10. Kineveti a városbeli sokadalmat, nem hallja a hajtsár kiáltozását.
11. A hegyeken szedeget, az ő legelőjén mindenféle zöld gazt felkeres.
12. Akar-é szolgálni néked a bölény? Avagy meghál-é a te jászolodnál?
13. Oda kötheted a bölényt a barázdához kötelénél fogva? Vajjon boronálja-é a völgyeket utánad?
14. Bízhatol-é benne, mivelhogy nagy az ereje, és munkádat hagyhatod-é reá?
15. Hiszed-é róla, hogy vetésedet behordja, és szérűdre betakarítja?
16. Vígán leng a struczmadár szárnya: vajjon az eszterág szárnya és tollazata-é az?
17. Hiszen a földön hagyja tojásait, és a porral költeti ki!
18. És elfeledi, hogy a láb eltíporhatja, és a mezei vad eltáposhatja azokat.

19. Fiaival oly keményen bánik, mintha nem is övéi volnának; ha fáradtsága kárba vész, nem bánja;
20. Mert Isten a bölcseséget elfeledtette vele, értelmet pedig nem adott néki.
21. De hogyha néki ereszkedik, kineveti a lovat és lovagját.
22. Te adsz-é erőt a lónak, avagy a nyakát sörénnyel te ruházod-é fel?
23. Felugraszthatod-é, mint a sáskát? Tüszögése dicső, félelmetes!
24. Lábai vermet ásnak, örvend erejének, a fegyver elé rohan.
25. Neveti a félelmet; nem remeg, nem fordul meg a fegyver elől;
26. Csörög rajta a tegez, ragyog a kopja és a dárda:
27. Tombolva, nyihogva kapálja a földet, és nem áll veszteg, ha trombita zeng.
28. A trombitaszóra nyerítéssel felel; messziről megneszeli az ütközetet, a vezérek lármáját és a csatazajt.
29. A te értelmed miatt van-é, hogy az ölyv repül, és kiterjeszti szárnyait dél felé?
30. A te rendelésedre száll-é fent a sas, és rakja-é fészket a magasban?
31. A kősziklán lakik és tanyázik, a sziklák párkányain és bérczetőkön.
32. Onnét kémelel enni való után, messzire ellátnak szemei.
33. Fiai vért szívnek, és a hol dög van, mindjárt ott terem.
34. Szóla továbbá az Úr Jóbnak, és monda:
35. A ki pert kezd a Mindenhatóval, czáfolja meg, és a ki az Istennel feddődik, feleljen néki!
36. És szóla Jób az Úrnak, és monda:
37. Ímé, én parányi vagyok, mit feleljek néked? Kezemet a szájamra teszem.
38. Egyszer szóltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé!

40.rész

1. Ekkor szóla az Úr Jóbnak a forgószélből, és monda:
2. Nosza! övezd fel, mint férfi, derekadat; én kérdezek, te pedig taníts engem!
3. Avagy semmivé teheted-é te az én igazságomat; kárhoztathatsz-é te engem azért, hogy te igaz légy?
4. És van-é ugyanolyan karod, mint az Istennek, mennydörgő hangon szólasz-é, mint ő?
5. Ékesítsd csak fel magadat fénynyel és méltósággal, ruházd fel magadat dicsőséggel és fenséggel!
6. Öntsd ki haragodnak tüzet, és láss meg minden kevélyt és alázd meg őket!
7. Láss meg minden kevélyt és törd meg őket, és a gonoszokat az ő helyükön tipord le!
8. Rejtsd el őket együvé a porba, orcájukat kösd be mélységes sötéttel!
9. Akkor én is dicsőítlek, hogy megtartott téged a te jobbkézed!
10. Nézd csak a behemótot, a melyet én teremtettem, a miként téged is, fűvel él, mint az ökör!
11. Nézd csak az erejét az ő ágyékában, és az ő erősségét hasának izmaiban!
12. Kiegyenesíti farkát, mint valami czédrust, lágyékának inai egymásba fonódnak.
13. Csontjai érczsövek, lábszárai, mint a vasrudak.
14. Az Isten alkotásainak remeke ez, az ő teremtője adta meg néki fegyverét.
15. Mert fűvet teremnek számára a hegyek, és a mező minden vadja ott játszadozik.
16. Lótuszfák alatt heverész, a nádak és mocsarak búvóhelyein.
17. Befedezi őt a lótuszfák árnyéka, és körülveszik őt a folyami fűzfák.
18. Ha árad is a folyó, nem siet; bizton van, ha szájához a Jordán csapna is.
19. Megfoghathják-é őt szemei láttára, vagy átfúrhatják-é az orrát törökkel?!

41.rész

1. Kihúzhatod-é a leviáthánt horoggal, leszoríthatod-é a nyelvét kötéllel?
2. Húzhatsz-é gúzst az orrába, az állát szigonynyal átfurhatod-é?
3. Vajjon járul-é elődbe sok könyörgéssel, avagy szól-é hozzád sima beszédekkel?
4. Vajjon frigyét köt-é veled, hogy fogadd őt örökös szolgádu!
5. Játszhatol-é vele, miként egy madárral; gyermekeid kedvéért megköthözheted-é?
6. Alkudozhatnak-é felette a társak, vagy a kalmárok közt feloszthatják-é azt?
7. Tele rakhatod-é nyársakkal a bőrét, avagy szigonynyal a fejét?
8. Vesd rá a kezedet, de megemlékezzél, hogy a harcot nem ismételed.
9. Ímé, az ő reménykedése csalárd; pusztá látása is halálra ijeszt!
10. Nincs oly merész, a ki őt felverje. Ki hát az, a ki velem szállna szembe?
11. Ki adott nékem elébb, hogy azt visszafizessem? A mi az ég alatt van, mind enyém!
12. Nem hallgathatom el testének részeit, erejének mivoltát, alkotásának szépségét.
13. Ki takarhatja fel ruhája felszínét; két sor foga közé kicsoda hatol be?
14. Ki nyitotta fel orcájának ajtait? Fogainak sorai körül rémület lakik!
15. Büszkesége a csatornás pajzsok, összetartva mintegy szorító pecséttel.
16. Egyik szorosan a másikhoz lapul, hogy közéje levegő se megy.
17. Egyik a másikhoz tapad, egymást tartják, egymástól elszakadhatatlanok.
18. Tüsszentése fényt sugároz ki, és szemei, mint a hajnal szempillái.
19. A szájából szövetnek jönek ki, és tüzes szikrák omlanak ki.
20. Orrlyukaiból gőz lövel elő, mint a forró fazékból és üstből.
21. Lehellelte meggyújtja a holt szenet, és a szájából láng lövel elő.
22. Nyakszirtjén az erő tanyáz, előtte félelem ugrándozik.
23. Testének részei egymáshoz tapadtak; kemény önmagában és nem izeg-mozog.
24. Szíve kemény, mint a kő, oly kemény, mint az alsó malomkő.
25. Hogyha felkél, hősök is remegnek; ijedtökben veszteg állnak.
26. Ha éri is a fegyver, nem áll meg benne, legyen bár dárda, kopja vagy kelevéz.
27. Annyiba veszi a vasat, mint a pozdorját, az aczelt, mint a korhadt fát.
28. A nyíl vesszője el nem űzi őt, a parittyakövek pozdorjává változnak rajta.
29. Pozdorjának tartja a buzogányütést is, és kineveti a bárd suhogását.
30. Alatta éles cserepek vannak; mint szeges borona hentereg az iszap felett.
31. Felkavarja a mély vizet, mint a fazekat, a tengert olyanná teszi, mint a festékedény.
32. Maga után világos ösvényt hagy, azt hinné valaki, a tenger megőszült.
33. Nincs e földön hozzá hasonló, a mely úgy teremtett, hogy ne rettegjen.
34. Lenéz minden nagy állatot, ő a király minden ragadozó felett.

42.rész

1. Jób pedig felele az Úrnak, és monda:
2. Tudom, hogy te mindent megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól, a mit elgondoltál.
3. Ki az - mondod - a ki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom.
4. Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéljek; én kérdezek, te pedig taníts meg engem!
5. Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged.
6. Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban!

7. Miután pedig e szavakat mondotta vala az Úr Jóbnek, szóla a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób.

8. Most azért vegyetek magatokhoz hét tulkot és hét kost, és menjetek el az én szolgámhoz Jóbhoz, és áldozatok magatokért égőáldozatot; Jób pedig, az én szolgám, imádkozzék ti érettetek; mert csak az ő személyére tekintek, hogy retteneteset ne cselekedjem veletek, mivelhogy nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám Jób.

9. Elmenének azért a Témánból való Elifáz, a Sukhból való Bildád és a Naamából való Czófár, és úgy cselekedének, a miképen mondotta vala nékik az Úr, és az Úr tekinte Jóbnek személyére.

10. Azután eltávolítá Isten Jóbról a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaiért, és kétszeresen visszaadá az Úr Jóbnek mindazt, a mije volt.

11. És beméne hozzá minden fiútestvére és minden leánytestvére és minden előbbi ismerőse, és evének ő vele együtt kenyeret az ő házában; sajnálkozának felette és vigasztalák őt mindama nyomorúság miatt, a melyet az Úr reá bocsátott vala, és kiki ada néki egy-egy pénzt, és kiki egy-egy aranyfüggőt.

12. Az Úr pedig jobban megáldá a Jób életének végét, mint kezdetét, mert lőn néki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara.

13. És lőn néki hét fia és három leánya.

14. És az elsőnek neve vala Jémima, a másodiké Kecziha, a harmadiké Kéren-Happuk.

15. És nem találatnak vala olyan szép leányok, mint a Jób leányai, abban az egész tartományban, és az ő atyjok örökséget is ada nékik az ő fiútestvéreik között.

16. Jób pedig él vala ezután száznegyven esztendeig, és látja vala az ő fiait és unokáit negyedízig.

17. És meghala Jób jó vénségben és betelve az étellel.